

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk*

.....

II *Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)*

Rådet

93/626/EØF:

- ★ Rådets afgørelse af 25. oktober 1993 om indgåelse af konventionen om den biologiske mangfoldighed 1

Kommissionen

93/627/EØF:

- ★ Kommissionens beslutning af 22. juli 1993 om de spanske myndigheders støtte i forbindelse med CENEMESA/CADEMESA/CONELEC's salg af visse udvalgte aktiver til Asea-Brown Boveri 21

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS AFGØRELSE

af 25. oktober 1993

om indgåelse af konventionen om den biologiske mangfoldighed

(93/626/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 130 S,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Fællesskabet og dets medlemsstater har deltaget i forhandlingerne under De Forenede Nationers Miljøprogram om udarbejdelse af en konvention om den biologiske mangfoldighed;

under De Forenede Nationers konference om miljø og udvikling i Rio de Janeiro den 3. til 14. juni 1992 under tegnede Fællesskabet og alle dets medlemsstater konventionen om den biologiske mangfoldighed;

konventionen er i medfør af artikel 34 åben for ratifikation, accept eller godkendelse af stater og af regionale organisationer for økonomisk integration;

i medfør af traktatens artikel 130 R er et af Fællesskabets mål at beskytte miljøet, hvilket omfatter beskyttelse af naturen og den biologiske mangfoldighed;

Fællesskabet har allerede gennemført mange aktioner til beskyttelse af den biologiske mangfoldighed på de områder, hvor traktaten finder anvendelse, og dette er og vil fortsat være et væsentligt bidrag til bevaringen af den biologiske mangfoldighed globalt;

bevaring af den biologiske mangfoldighed er et globalt anliggende, hvorfor det er hensigtsmæssigt, at Fællesskabet og dets medlemsstater deltager i internationale bestræbelser med samme sigte, navnlig ved at fremme bevaringen af den biologiske mangfoldighed og udnyttelse på et bæredygtigt grundlag og ved at indgå aftaler om ressourcernes anvendelse og om fordeling af de fordele, der følger heraf;

i betragtning af de foranstaltninger, Fællesskabet allerede har truffet på nogle af de områder, som konventionen omfatter, bør Fællesskabet også handle på disse områder på internationalt plan;

det er ønskeligt, at Fællesskabet og dets medlemsstater inden for rammerne af deres respektive beføjelser på de områder, som konventionen omfatter, bliver kontraherende parter, så alle forpligtelserne i henhold til konventionen kan opfyldes forsvarligt;

konventionen bør derfor godkendes —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Konventionen om den biologiske mangfoldighed, der blev undertegnet i Rio de Janeiro i juni 1992, godkendes hermed på Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs vegne.

⁽¹⁾ EFT nr. C 237 af 1. 9. 1993, s. 4.⁽²⁾ EFT nr. C 194 af 19. 7. 1993.⁽³⁾ EFT nr. C 249 af 13. 9. 1993, s. 1.

Konventionens tekst er knyttet som bilag A til denne afgørelse.

Artikel 2

1. Formanden for Rådet deponerer på vegne af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab godkendelsesinstrumentet hos De Forenede Nationers generalsekretær i medfør af konventionens artikel 34, stk. 1.
2. Samtidig deponerer formanden for Rådet på vegne af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab i medfør af konventionens artikel 34, stk. 3, erklæringen om Fællesskabets kompetence, som anført i bilag B til denne afgø-

relse, samt teksten til erklæringen i bilag C til denne afgørelse.

Udfærdiget i Luxembourg, den 25. oktober 1993.

På Rådets vegne
Ph. MAYSTADT
Formand

BILAG A

(Oversættelse)

KONVENTION OM DEN BIOLOGISKE MANGFOLDIGHED**PRÆAMBEL****DE KONTRAHERENDE PARTER —**

SOM ER KLAR over den biologiske mangfoldigheds iboende værdi og den økologiske, genetiske, sociale, økonomiske, videnskabelige, pædagogiske, kulturelle, rekreative og æstetiske værdi, som må tillægges den biologiske mangfoldighed og dennes bestanddele,

SOM TILLIGE ER KLAR over den biologiske mangfoldigheds betydning for udviklingen og for bevarelsen af biosfærens livsbevarende systemer,

SOM BEKRÆFTER, at det er i hele menneskehedens interesse, at den biologiske mangfoldighed bevares,

SOM PÅ NY BEKRÆFTER, at landene har suveræn ret til deres egne biologiske ressourcer,

SOM TILLIGE BEKRÆFTER, at landene har ansvaret for at bevare deres biologiske mangfoldighed og for at udnytte deres biologiske ressourcer på en bæredygtig måde,

SOM ER BETÆNKELIGE VED, at den biologiske mangfoldighed er i stærk tilbagegang som følge af visse menneskelige aktiviteter,

SOM ER KLAR OVER, at der er generel mangel på oplysninger og viden om den biologiske mangfoldighed, og at der er et presserende behov for at udvikle videnskabelige, tekniske og institutionelle midler til at tilvejebringe den grundlæggende forståelse, der kræves til planlægning og gennemførelse af egnede foranstaltninger,

SOM MÆRKER SIG, at det er afgørende at foregribe, forhindre og bekæmpe årsagerne til et betydeligt svind i eller tab af biologisk mangfoldighed, og dette ved kilden,

SOM TILLIGE MÆRKER SIG, at mangel på videnskabelig sikkerhed i tilfælde, hvor der er fare for stærk nedgang i eller tab af den biologiske mangfoldighed, ikke må bruges som påskud til at udsætte foranstaltninger til at undgå eller mindske denne fare,

SOM ENDVIDERE MÆRKER SIG, at den grundlæggende forudsætning for bevaring af den biologiske mangfoldighed er in situ-bevaring af økosystemer og naturlige levesteder og opretholdelse og genetablering af levedygtige populationer af arter i deres naturlige omgivelser,

SOM ENDVIDERE MÆRKER SIG, at ex situ-foranstaltninger, om muligt i oprindelseslandet, også spiller en vigtig rolle,

SOM ERKENDER, at mange indfødte og lokale samfund med traditionsbunden levevis traditionelt er stærkt afhængige af de biologiske ressourcer, og at det er ønskeligt, at der sker en retfærdig fordeling af fordelene ved anvendelsen af traditionel viden, nyskabelser og praksis af betydning for bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele,

SOM TILLIGE ERKENDER, at kvinder spiller en afgørende rolle for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, og som bekræfter behovet for, at kvinderne deltager fuldt ud på alle niveauer i politiske beslutninger om og gennemførelsen af foranstaltninger til bevaring af den biologiske mangfoldighed,

SOM UNDERSTREGER, at det er vigtigt og nødvendigt at fremme internationalt, regionalt og globalt samarbejde mellem lande og tværnationale organisationer og den private sektor med henblik på bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele,

SOM ERKENDER, at tilvejebringelse af nye og supplerende finansielle ressourcer og passende adgang til relevant teknologi kan forventes at have væsentlig betydning for verdens muligheder for at imødegå tabet af biologisk mangfoldighed,

SOM ENDVIDERE ERKENDER, at der kræves særlige midler til at imødekomme udviklingslandenes behov, herunder tilvejebringelse af nye og supplerende finansielle ressourcer og passende adgang til relevant teknologi,

SOM I DENNE FORBINDELSE MÆRKER SIG de særlige vilkår, der gør sig gældende for de mindst udviklede lande og små øriger,

SOM ERKENDER, at der kræves betydelige investeringer til at bevare den biologiske mangfoldighed, og at disse investeringer kan forventes at medføre en lang række miljømæssige, økonomiske og sociale fordele,

SOM ERKENDER, at økonomisk og social udvikling og udrydning af fattigdommen er udviklingslandenes første og altovervejende prioritering,

SOM ER KLAR OVER, at bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed er en afgørende forudsætning for, at verdens voksende befolknings behov for bl.a. føde og sundhed skal kunne imødekommes, og at adgang til og fælles udnyttelse af såvel genetiske ressourcer som teknologi er væsentlig herfor,

SOM MÆRKER SIG, at bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed i sidste ende vil styrke venskabsforbindelserne mellem landene og bidrage til fred for menneskeheden,

SOM ØNSKER at udbygge og supplere eksisterende internationale arrangementer til bevaring af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele,

SOM ER BESLUTTET PÅ at bevare og udnytte den biologiske mangfoldighed på et bæredygtigt grundlag til gavn for den nuværende og de kommende generationer —

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

Artikel 1

Formål

Formålet med denne konvention, der skal virkeliggøres i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i konventionen, er bevaring af den biologiske mangfoldighed, bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele og rimelig og retfærdig fordeling af de fordele, udnyttelsen af de genetiske ressourcer resulterer i, bl.a. på grundlag af behørig adgang til de genetiske ressourcer og passende overførsel af relevant teknologi, under hensyntagen til samtlige rettigheder til disse ressourcer og til teknologien, samt på grundlag af adækvat finansiering.

Artikel 2

Definitioner

I denne konvention forstås ved:

Beskyttet område: et geografisk afgrænset område, som er udpeget eller reguleret, og som forvaltes med henblik på bestemte bevaringsmål.

Biologisk mangfoldighed: mangfoldigheden af levende organismer fra alle kilder, herunder bl.a. terrestriske, marine og andre akvatiske økosystemer og de økologiske strukturer, de indgår i; dette omfatter mangfoldighed inden for de enkelte arter og mellem arterne samt økosystemernes mangfoldighed.

Biologiske ressourcer: genetiske ressourcer, organismer eller dele heraf, populationer eller en hvilken som helst anden biotisk bestanddel af økosystemerne, som kan

udnyttes af eller have værdi for menneskeheden nu eller i fremtiden.

Biotechnologi: enhver teknologisk udnyttelse af biologiske systemer, levende organismer eller produkter heraf med henblik på at fremstille eller ændre produkter eller processer til bestemte anvendelser.

Bæredygtig udnyttelse: udnyttelse af bestanddele af den biologiske mangfoldighed på en sådan måde og i et sådant omfang, at det ikke fører til nedgang i den biologiske diversitet på lang sigt, hvorved den biologiske mangfoldigheds muligheder for at dække nuværende og kommende generationers behov og ønsker opretholdes.

Ex situ-bevaring: bevaring af bestanddele af den biologiske mangfoldighed uden for deres naturlige levesteder.

Genetisk materiale: ethvert materiale hidrørende fra planter, dyr, mikroorganismer eller af anden oprindelse, indeholdende funktionsdygtige arveenheder.

Genetiske ressourcer: genetisk materiale af aktuel eller potentiel værdi.

In situ-betingelser: betingelser, hvor de genetiske ressourcer findes i økosystemer og naturlige levesteder og, for så vidt angår opdrættede eller dyrkede arter, i de omgivelser, hvor de har udviklet deres særlige egenskaber.

In situ-bevaring: bevaring af økosystemer og naturlige levesteder og opretholdelse og genetablering af levedygtige populationer af arter i deres naturlige omgivelser og, for så vidt angår opdrættede eller dyrkede arter, i de omgivelser, hvor de har udviklet deres særlige egenskaber.

Land, der tilvejebringer genetiske ressourcer: det land, der tilvejebringer genetiske ressourcer indsamlet fra in situ-kilder, herunder populationer af både vilde og opdrættede/dyrkede arter, eller taget fra ex situ-kilder, uanset om de har deres oprindelse i det pågældende land.

Levested: det sted eller den type lokalitet, hvor en organisme eller population forekommer naturligt.

Opdrættede eller dyrkede arter: arter, hvis naturlige udviklingsproces mennesket har indvirket på med henblik på at imødekomme sine behov.

Oprindelsesland for genetiske ressourcer: det land, som sidder inde med de pågældende genetiske ressourcer in situ.

Regional organisation for økonomisk integration: en organisation oprettet af suveræne stater i et givet geografisk område, som af dens medlemsstater har fået tildelt kompetence på de af denne konvention omfattede områder, og som, efter organisationens egne bestemmelser, er behørigt bemyndiget til at undertegne, ratificere, acceptere, godkende eller tiltræde konventionen.

Teknologi: omfatter bioteknologi.

Økosystem: et dynamisk system af plante-, dyre- og mikroorganismesamfund og disses abiotiske miljø, der vekselvirker som en funktionel enhed.

Artikel 3

Princip

I overensstemmelse med De Forenede Nationers Pagt og principperne i international ret har stater suveræn ret til at udnytte deres egne ressourcer i henhold til deres egen miljøpolitik og ansvaret for at sikre, at aktiviteter under deres jurisdiktion eller kontrol ikke forårsager skade på miljøet i andre stater eller i områder uden for grænserne for deres nationale jurisdiktion.

Artikel 4

Geografisk anvendelsesområde

Uden at dette berører andre staters rettigheder, og medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i denne konvention, finder konventionens bestemmelser anvendelse for hver kontraherende part:

- a) i områder inden for grænserne af partens nationale jurisdiktion, for så vidt angår bestanddele af den biologiske mangfoldighed, og
- b) inden for eller uden for grænserne af partens nationale jurisdiktion, for så vidt angår processer og aktiviteter, der finder sted under partens jurisdiktion eller kontrol, uanset hvor virkningerne heraf optræder.

Artikel 5

Samarbejde

Alle de kontraherende parter samarbejder, så vidt muligt og alt efter omstændighederne, med andre kontraherende parter direkte eller, hvor det måtte være hensigtsmæssigt, gennem kompetente internationale organisationer, når det drejer sig om områder uden for den pågældende parts nationale jurisdiktion og vedrørende andre spørgsmål af gensidig interesse, med henblik på bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed.

Artikel 6

Generelle foranstaltninger til bevaring og bæredygtig udnyttelse

Alle de kontraherende parter skal, i overensstemmelse med deres særlige vilkår og muligheder:

- a) udvikle nationale strategier, planer eller programmer for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed eller i dette øjemed tilpasse eksisterende strategier, planer eller programmer, som bl.a. skal baseres på de af denne konventions foranstaltninger, der er relevante for den pågældende kontraherende part; og
- b) så vidt muligt og alt efter omstændighederne, integrere bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed i relevante sektorale eller tværsektorale planer, programmer og politikker.

Artikel 7

Identifikation og overvågning

Alle de kontraherende parter skal, så vidt muligt og alt efter omstændighederne, navnlig med henblik på artikel 8, 9 og 10:

- a) identificere bestanddele af den biologiske mangfoldighed, der er af betydning for dens bevaring og bæredygtige udnyttelse, under hensyntagen til den vejledende liste over kategorier i bilag I
- b) ved prøvetagning og andre metoder overvåge de bestanddele af den biologiske mangfoldighed, der er identificeret i henhold til litra a), med særlig vægt på de bestanddele, som kræver øjeblikkelige bevaringsforanstaltninger, og de bestanddele, som indebærer de bedste muligheder for bæredygtig udnyttelse

- c) identificere processer og kategorier af aktiviteter, som har eller kan formodes at have betydelige negative virkninger på bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, og overvåge virkningerne heraf ved prøvetagning og andre metoder
- d) med enhver passende ordning bevare og organisere data fra identificerings- og overvågningsaktiviteter foretaget i medfør af litra a), b) og c).
- i) bestræbe sig på at tilvejebringe de nødvendige betingelser for forlidelighed mellem de nuværende anvendelser og bevaringen af den biologiske diversitet og en bæredygtig udnyttelse af dens bestanddele
- j) med forbehold af partens nationale lovgivning respektere, beskytte og bevare viden, nyskabelser og praksis, der findes hos indfødte og lokale samfund med en traditionel levevis, som har betydning for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, og fremme udbredt anvendelse af viden, nyskabelser og praksis af denne art, med indehavernes godkendelse og deltagelse, og ansøre til retfærdig fordeling af fordelene ved udnyttelsen af viden, nyskabelser og praksis af denne art

Artikel 8

In situ-bevaring

Hver kontraherende part skal, så vidt muligt og alt efter omstændighederne:

- a) oprette et system med beskyttede områder eller områder, der kræver særlige foranstaltninger til bevaring af den biologiske mangfoldighed
- b) om nødvendigt opstille retningslinjer for udvælgelse, oprettelse og forvaltning af beskyttede områder eller områder, der kræver særlige foranstaltninger til bevaring af den biologiske mangfoldighed
- c) regulere eller forvalte biologiske ressourcer, der er vigtige for bevaring af den biologiske mangfoldighed, det være sig i eller uden for beskyttede områder, med henblik på at sikre bevaring og bæredygtig udnyttelse af disse ressourcer
- d) fremme beskyttelsen af økosystemer, naturlige levesteder og opretholdelse af levedygtige populationer af arter i naturlige omgivelser
- e) fremme miljøforsvarlig og bæredygtig udvikling i områder, der støder op til beskyttede områder, med henblik på at fremme beskyttelsen af disse områder
- f) genetablere og genoprette ødelagte økosystemer og fremme genetablering af truede arter, bl.a. gennem udvikling og gennemførelse af planer og andre forvaltningsstrategier
- g) udvikle eller bevare midler til at regulere, forvalte eller styre risikoen ved anvendelse og udledning af levende, bioteknologisk modificerede organismer, som kan formodes at have negative miljøvirkninger til skade for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, idet der også tages hensyn til sundhedsrisikoen for mennesker
- h) forhindre indførelse af, kontrollere eller udrydde fremmede arter, der truer økosystemer, levesteder eller arter

- k) udvikle eller bevare lovgivning og/eller andre regulerende virkemidler til at beskytte truede arter og populationer
- l) regulere eller forvalte de pågældende processer og kategorier af aktiviteter i tilfælde, hvor en betydelig negativ indvirkning på den biologiske mangfoldighed er blevet påpeget i medfør af artikel 7; og
- m) samarbejde om tilvejebringelse af økonomisk støtte og anden form for støtte til in situ-bevaring som omhandlet i litra a) til l), navnlig til udviklingslandene.

Artikel 9

Ex situ-bevaring

Alle de kontraherende parter skal, så vidt muligt og alt efter omstændighederne, navnlig med henblik på at supplere in situ-foranstaltninger:

- a) træffe foranstaltninger til ex situ-bevaring af bestanddele af den biologiske mangfoldighed, om muligt i oprindelseslandet for de pågældende bestanddele
- b) skabe og opretholde faciliteter til ex situ-bevaring og udforskning af planter, dyr og mikroorganismer, om muligt i oprindelseslandet for de pågældende genetiske ressourcer
- c) træffe foranstaltninger til genopretning og genetablering af truede arter og til genindførelse af dem i deres naturlige levesteder på passende betingelser
- d) regulere og forvalte indsamling af biologiske ressourcer fra naturlige levesteder med henblik på ex situ-bevaring på en sådan måde, at økosystemer og in situ-populationer af arter ikke trues, undtagen hvis særlige midlertidige ex situ-foranstaltninger kræves i henhold til litra c); og
- e) samarbejde om tilvejebringelse af økonomisk støtte og anden form for støtte med henblik på ex situ-bevaring som omhandlet i litra a) til d) og om skabelse og opretholdelse af faciliteter til ex situ-bevaring i udviklingslandene.

*Artikel 10***Bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldigheds bestanddele**

Alle de kontraherende parter skal, så vidt muligt og alt efter omstændighederne:

- a) integrere hensynet til bevaring og bæredygtig udnyttelse af de biologiske ressourcer i deres beslutningsprocesser
- b) træffe foranstaltninger vedrørende udnyttelsen af de biologiske ressourcer for at undgå eller mindske negative følger for den biologiske mangfoldighed
- c) beskytte og fremme sædvanemæssig udnyttelse af de biologiske ressourcer i overensstemmelse med den traditionelle kultur, når denne er forenelig med hensynet til bevaring eller bæredygtig udnyttelse
- d) hjælpe lokale befolkninger med at udvikle og gennemføre forbedrende foranstaltninger i beskadigede områder, hvor den biologiske mangfoldighed er aftaget; og
- e) ansøre til samarbejde mellem deres offentlige myndigheder og den private sektor om udvikling af metoder til bæredygtig udnyttelse af de biologiske ressourcer.

*Artikel 11***Incitament**

Alle de kontraherende parter skal, så vidt muligt og alt efter omstændighederne, træffe økonomisk og socialt forsvarlige foranstaltninger, der virker som incitament til bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldigheds bestanddele.

*Artikel 12***Forskning og undervisning**

De kontraherende parter skal, under hensyntagen til udviklingslandenes særlige behov:

- a) opstille og videreføre programmer for videnskabelig og teknisk uddannelse og undervisning i identificering, bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed og dens bestanddele og yde støtte til sådan uddannelse og undervisning til dækning af udviklingslandenes særlige behov
- b) fremme og ansøre til forskning, der bidrager til bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, navnlig i udviklingslandene, bl.a. i overensstemmelse med de beslutninger, som parternes konference har truffet på grundlag af udtalelser fra Hjælpeorganet for Videnskabelig, Teknisk og Teknologisk Rådgivning
- c) i tråd med bestemmelserne i artikel 16, 18 og 20, ansøre til og samarbejde om at udnytte de videnskabelige fremskridt inden for forskningen i den biolo-

giske mangfoldighed med henblik på at udvikle metoder til bevaring og bæredygtig udnyttelse af de biologiske ressourcer.

*Artikel 13***Undervisning og folkeoplysning**

De kontraherende parter skal:

- a) fremme og ansøre til bedre forståelse for betydningen af og de nødvendige foranstaltninger til, at den biologiske mangfoldighed bevares, og ansøre til, at disse spørgsmål udbredes gennem medierne og integreres i uddannelsesprogrammer; og
- b) samarbejde, hvor det relevant, med andre stater og internationale organisationer om udvikling af undervisnings- og folkeoplysningsprogrammer vedrørende bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed.

*Artikel 14***Konsekvensvurdering og mindskelse af de negative virkninger**

1. Alle de kontraherende parter skal, så vidt muligt og alt efter omstændighederne:

- a) indføre passende procedurer, der indebærer miljøkonsekvensvurdering af planlagte projekter, som kan formodes at få betydelige negative virkninger på den biologiske mangfoldighed, med henblik på at undgå eller begrænse disse virkninger og, hvor det er relevant, give offentligheden mulighed for at deltage i disse procedurer
- b) indføre passende ordninger til at sikre, at der tages behørigt hensyn til miljøkonsekvenserne af de af deres programmer og politikker, der kan forventes at få betydelige negative virkninger på den biologiske mangfoldighed
- c) på gensidigt grundlag fremme anmeldelse af, udveksling af oplysninger om og samråd om aktiviteter henhørende under deres jurisdiktion eller kontrol, som kan forventes at få betydelige negative virkninger på den biologiske mangfoldighed i andre stater eller områder uden for grænserne for national jurisdiktion, ved at ansøre til, at der, alt efter omstændighederne, indgås bilaterale, regionale eller multilaterale ordninger
- d) ved overhængende eller alvorlig fare eller skade, der opstår under parternes jurisdiktion eller kontrol, og som rammer den biologiske mangfoldighed inden for andre staters jurisdiktion eller i områder uden for grænserne for national jurisdiktion, øjeblikkeligt meddele de stater, der vil kunne blive berørt, om denne fare eller skader og indlede foranstaltninger til at forhindre eller begrænse den pågældende fare eller skade; og

e) fremme nationale ordninger for nødforanstaltninger til at imødegå aktiviteter eller naturligt eller på anden måde opståede hændelser, som indebærer alvorlig og øjeblikkelig fare for den biologiske mangfoldighed, og anspore til internationalt samarbejde med henblik på at supplere sådanne nationale bestræbelser, samt opstille fælles nødplaner, hvis dette er hensigtsmæssigt og vedtaget af de pågældende stater eller regionale organisationer for økonomisk integration.

2. Parternes konference skal, på grundlag af undersøgelser, gennemgå spørgsmålet om ansvar og godtgørelse, herunder udbedring af og erstatning for skader på den biologiske mangfoldighed, medmindre ansvarsspørgsmålet er et rent internt anliggende.

Artikel 15

Adgang til de genetiske ressourcer

1. I erkendelse af, at staterne har suveræn ret til deres naturressourcer, henhører kompetencen til at regulere adgangen til de genetiske ressourcer under de nationale regeringer og er omfattet af den nationale lovgivning.

2. Alle de kontraherende parter bestræber sig på at skabe betingelser for at fremme adgangen til de genetiske ressourcer, så andre kontraherende parter kan udnytte dem miljømæssigt forsvarligt, og på ikke at pålægge restriktioner herfor, der er i strid med denne konventions mål.

3. Med henblik på denne konvention forstås der ved genetiske ressourcer, der tilvejebringes af en kontraherende part, som omhandlet i denne artikel og i artikel 16 og 19, kun sådanne ressourcer, der tilvejebringes af kontraherende parter, der er oprindelseslande for de pågældende ressourcer, eller af parter, der har erhvervet de genetiske ressourcer i overensstemmelse med denne konvention.

4. Gives der adgang til genetiske ressourcer, skal denne finde sted på gensidigt vedtagne vilkår og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel.

5. Adgang til genetiske ressourcer må kun gives efter forudgående informeret samtykke fra den kontraherende part, der tilvejebringer de pågældende ressourcer, medmindre den pågældende part bestemmer andet.

6. Alle de kontraherende parter bestræber sig på at udvikle og gennemføre videnskabelig forskning baseret på genetiske ressourcer tilvejebragt af andre kontraherende parter med disses fulde deltagelse og om muligt i deres lande.

7. Alle de kontraherende parter træffer, alt efter omstændighederne, lovgivningsmæssige, administrative

eller politiske foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 16 og 19 og, om nødvendigt, via den i henhold til artikel 20 og 21 oprettede finansieringsmekanisme med henblik på, at resultaterne af forsknings- og udviklingsaktiviteterne og udbyttet af kommerciel og anden udnyttelse af de genetiske ressourcer fordeles rimeligt og retfærdigt med den kontraherende part, der tilvejebringer de pågældende ressourcer. Fordelingen skal foregå på gensidigt vedtagne vilkår.

Artikel 16

Adgang til og overførsel af teknologi

1. I erkendelse af, at teknologi omfatter bioteknologi, og at både adgang til og overførsel af teknologi mellem de kontraherende parter er væsentlig for virkeliggørelsen af denne konventions mål, påtager alle de kontraherende parter sig, med forbehold af bestemmelserne i denne artikel, at tilvejebringe og/eller fremme adgang til og overførsel til andre kontraherende parter af teknologi, der er relevant for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, eller som udnytter de genetiske ressourcer uden at forårsage betydelig skade på miljøet.

2. Adgang til og overførsel af teknologi, som omhandlet i stk. 1, til udviklingslandene muliggøres og/eller fremmes på rimelige vilkår og efter mestbegünstigelsesprincippet, herunder på lempelige eller præferentielle vilkår, hvor dette er vedtaget gensidigt, og, om nødvendigt, i overensstemmelse med den i artikel 20 og 21 oprettede finansieringsmekanisme. I tilfælde, hvor den pågældende teknologi er underlagt patenter eller anden form for intellektuel ejendomsret, muliggøres adgang hertil og overførsel heraf på vilkår, hvorved der tages hensyn til, og som er forlignelige med en passende og effektiv beskyttelse af intellektuel ejendomsret. Anvendelsen af dette stykke skal være i overensstemmelse med stk. 3, 4 og 5.

3. Alle de kontraherende parter træffer, alt efter omstændighederne, lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger med henblik på, at kontraherende parter, herunder navnlig udviklingslandsparter, som tilvejebringer genetiske ressourcer, på gensidigt vedtagne vilkår får adgang til og får overført teknologi, hvortil disse ressourcer bruges, herunder teknologi, der er beskyttet af patenter og andre former for intellektuel ejendomsret, om nødvendigt på grundlag af bestemmelserne i artikel 20 og 21 samt i overensstemmelse med international ret og med stk. 4 og 5.

4. Alle de kontraherende parter træffer, alt efter omstændighederne, lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger med henblik på, at den private sektor fremmer adgang til, fælles udvikling af og overførsel af teknologi som omhandlet i stk. 1, til gavn for både offentlige institutioner og den private sektor i

udviklingslandene, og opfylder i denne forbindelse betingelserne i stk. 1, 2 og 3.

5. I erkendelse af, at patenter og andre former for intellektuel ejendomsret kan have indflydelse på denne konventions gennemførelse, samarbejder de kontraherende parter på dette område, uden at dette indskrænker national lovgivning og international ret, for at sikre, at sådanne rettigheder udøves til fordel for og ikke i strid med konventionens mål.

Artikel 17

Informationsudveksling

1. De kontraherende parter fremmer udveksling af oplysninger hidrørende fra alle offentligt tilgængelige kilder, der er af betydning for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, under hensyntagen til udviklingslandenes særlige behov.

2. I denne udveksling af oplysninger indgår udveksling af resultater af teknisk, videnskabelig og socioøkonomisk forskning såvel som oplysninger om uddannelses- og overvågningsprogrammer, specialviden, indfødt og traditionel viden som sådan og i kombination med de i artikel 16, stk. 1, omhandlede teknologier. Informationsudvekslingen omfatter også, hvor det er muligt, returnering af oplysningerne.

Artikel 18

Teknisk og videnskabeligt samarbejde

1. De kontraherende parter fremmer internationalt teknisk og videnskabeligt samarbejde om bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, om nødvendigt gennem passende internationale og nationale institutioner.

2. Alle de kontraherende parter fremmer teknisk og videnskabeligt samarbejde med andre kontraherende parter, navnlig udviklingslande, om gennemførelsen af denne konvention, bl.a. gennem udvikling og gennemførelse af nationale politikker. Når de fremmer dette samarbejde, bør de lægge særlig vægt på, at de nationale muligheder udvikles og styrkes, gennem opdyrkning af de menneskelige ressourcer og udbygning af institutioner.

3. Parternes konference vedtager på sit første møde, hvorledes der skal oprettes en clearing-house-ordning til at fremme og lette teknisk og videnskabeligt samarbejde.

4. De kontraherende parter skal, i overensstemmelse med national lovgivning og politik, fremme og udvikle metoder til samarbejde om udvikling og anvendelse af teknologi, herunder indfødt og traditionel teknologi, i tråd med konventionens mål. I dette øjemed fremmer de

kontraherende parter ligeledes samarbejde om uddannelse af personale og udveksling af eksperter.

5. De kontraherende parter skal, efter gensidig aftale, fremme oprettelse af fælles forskningsprogrammer og joint-ventures med henblik på udvikling af teknologi af relevans for formålet med denne konvention.

Artikel 19

Håndtering af bioteknologi og fordeling af fordelene heraf

1. Alle de kontraherende parter træffer, alt efter omstændighederne, lovgivningsmæssige, administrative eller politiske foranstaltninger til at sørge for, at de kontraherende parter, navnlig udviklingslande, som tilvejebringer de genetiske ressourcer til biologisk forskning, deltager effektivt i denne forskning, og at forskningen om muligt gennemføres i de pågældende kontraherende parters lande.

2. Alle de kontraherende parter træffer de videst mulige foranstaltninger til, at kontraherende parter, navnlig udviklingslande, på et rimeligt og retfærdigt grundlag får privilegeret adgang til resultaterne af og fordelene ved bioteknologi baseret på genetiske ressourcer, som de pågældende kontraherende parter har tilvejebragt. Adgangen til disse resultater og fordele finder sted på gensidigt aftalte vilkår.

3. Parterne overvejer, om der er behov for og fastsætter i givet fald de nærmere bestemmelser for en protokol indeholdende passende procedurer, herunder navnlig forudgående kvalificeret samtykke, på området sikker overførsel, håndtering og anvendelse af levende, modificerede organismer hidrørende fra bioteknologi, som kan have negative virkninger for bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed.

4. Alle de kontraherende parter skal, enten direkte eller via den fysiske eller juridiske person under deres jurisdiktion, der tilvejebringer de i stk. 3 omhandlede organismer, fremskaffe alle tilgængelige oplysninger om anvendelses- og sikkerhedsbestemmelser, som den pågældende kontraherende part behøver til håndtering af sådanne organismer, såvel som alle tilgængelige oplysninger om de pågældende specifikke organismers mulige negative virkninger for den kontraherende part, på hvis område de pågældende organismer skal indføres.

Artikel 20

Finansielle ressourcer

1. Alle de kontraherende parter forpligter sig til, i overensstemmelse med deres muligheder, at tilvejebringe finansiell støtte og incitamenter til nationale aktiviteter, der sigter på at virkeliggøre denne konventions mål, i

overensstemmelse med deres nationale planer, prioriteringer og programmer.

2. Industrilandsparterne tilvejebringer nye og supplerende finansielle ressourcer til, at udviklingslandsparterne kan dække deres godkendte samlede ekstraomkostninger ved gennemførelsen af foranstaltninger til opfyldelse af forpligtelserne i denne konvention, og til, at de kan drage fordel af konventionens bestemmelser, idet omkostningerne aftales mellem den enkelte udviklingslandspart og finansieringsmekanismen i artikel 21, i overensstemmelse med politiske, strategiske og programmæssige prioriteringer og udvælgelseskriterier samt en vejledende liste over ekstraomkostninger opstillet af parternes konference. Andre parter, herunder parter, der er ved at overgå til markedsøkonomi, kan frivilligt påtage sig de samme forpligtelser som industrilandsparterne. Med henblik på denne artikel skal parternes konference på sit første møde opstille en liste over industrilandsparter og andre parter, som frivilligt påtager sig de samme forpligtelser som industrilandsparterne. Parternes konference gennemgår listen regelmæssigt og ændrer den om nødvendigt. Andre lande og kilder vil også blive opfordret til at yde frivillige bidrag. Ved opfyldelsen af disse forpligtelser tages der hensyn til, at tilførslen af midler skal være adækvat og forudsigelig, og at byrden bør fordeles mellem de bidragydende parter, der er opført på listen.

3. Industrilandsparterne kan endvidere tilvejebringe, og udviklingslandsparterne benytte, finansielle ressourcer knyttet til gennemførelsen af denne konvention, via bilaterale, regionale eller andre multilaterale kanaler.

4. Udviklingslandsparternes mulighed for at kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til konventionen fyldestgørende vil afhænge af industrilandsparternes opfyldelse af deres forpligtelser i henhold til konventionen for så vidt angår finansielle ressourcer og teknologioverførsel, under fuld hensyntagen til, at udviklingslandsparternes første og væsentligste prioriteringer er økonomisk og social udvikling og bekæmpelse af fattigdom.

5. Parterne tager i deres finansierings- og teknologi-overførselsforanstaltninger fuldt hensyn til de mindst udviklede landes særlige behov og vilkår.

6. De kontraherende parter tager ligeledes hensyn til de særlige vilkår, der skyldes afhængighed af den biolo-

giske mangfoldighed og dennes fordeling og beliggenhed hos udviklingslandsparterne, navnlig i små øriger.

7. Der tages også hensyn til udviklingslandenes særlige situation, herunder de mest miljøfølsomme udviklingslande, såsom lande med aride og semiaride områder, kystområder og bjergområder.

Artikel 21

Finansieringsmekanisme

1. Der oprettes en mekanisme for tilvejebringelse af finansielle ressourcer til udviklingslandsparterne i medfør af denne konvention, i form af tilskud eller på lempelige vilkår, hvoraf de væsentlige elementer beskrives i denne artikel. Med henblik på denne konvention sorterer mekanismen under parternes konference, som den skal aflægge regnskab for. Mekanismens funktioner varetages af en institutionel enhed, som parternes konference kan træffe afgørelse om på sit første møde. Med henblik på denne konvention fastsætter parternes konference politik, strategi, programprioriteringer og støttekriterier for adgang til og anvendelse af disse ressourcer. Bidrag ydes på en sådan måde, at der tages hensyn til behovet for en forudsigelig og adækvat tilførsel af midler, som omhandlet i artikel 20, i overensstemmelse med det krævede ressourceomfang, der fastsættes regelmæssigt af parternes konference, og til behovet for en fordeling af byrden mellem de bidragydende parter, der er opført i den i artikel 20, stk. 2, omhandlede liste. Der kan også ydes frivillige bidrag af udviklingslandsparter og andre lande og kilder. Mekanismen drives på grundlag af et demokratisk og gennemsigtigt ledelsessystem.

2. Parternes konference fastlægger på sit første møde, i overensstemmelse med denne konventions mål, de politiske, strategiske og programmæssige prioriteringer såvel som detaljerede kriterier og retningslinjer for adgang til og anvendelse af de finansielle ressourcer, herunder regelmæssig overvågning og vurdering af ressourcernes anvendelse. Parternes konference træffer dispositioner til gennemførelse af stk. 1 efter høring af den institutionelle enhed, der har fået finansieringsmekanismens drift i opdrag.

3. Parternes konference undersøger, om den i henhold til denne artikel oprettede mekanisme fungerer effektivt, herunder de i stk. 2 omhandlede kriterier og retningslinjer, senest to år efter denne konventions ikrafttræden

og derefter med jævne mellemrum. På grundlag af denne undersøgelse træffer den passende foranstaltninger til om nødvendigt at forbedre mekanismens effektivitet.

4. De kontraherende parter overvejer muligheden for at styrke eksisterende finansielle institutioner, så de kan tilvejebringe finansielle ressourcer til bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed.

Artikel 22

Forholdet til andre internationale konventioner

1. Bestemmelserne i denne konvention berører ikke de kontraherende parters rettigheder og forpligtelser i medfør af eventuelle gældende internationale aftaler, medmindre udøvelsen af disse rettigheder og forpligtelser kan forårsage betydelig skade på eller trussel mod den biologiske mangfoldighed.

2. Med hensyn til det marine miljø gennemfører de kontraherende parter denne konvention i overensstemmelse med staternes rettigheder og forpligtelser i henhold til havretten.

Artikel 23

Parternes konference

1. Hermed oprettes en konference for parterne. Det første møde for parternes konference indkaldes af sekretariatsdirektøren for De Forenede Nationers Miljøprogram senest et år efter denne konventions ikrafttræden. Derefter afholder parternes konference ordinære møder med regelmæssige mellemrum, som fastsættes af konferencen på dens første møde.

2. Ekstraordinære møder for parternes konference afholdes på et hvilket som helst tidspunkt, som konferencen måtte skønne nødvendigt, eller på skriftlig anmodning af en af parterne, forudsat at denne anmodning, senest seks måneder efter, at parterne er blevet underrettet herom af sekretariatet, støttes af mindst en tredjedel af parterne.

3. Parternes konference når til konsensus om og vedtager sin egen forretningsorden og forretningsordenen for eventuelle hjælpeorganer, den måtte oprette, såvel som de finansielle bestemmelser for finansiering af sekretariatet. På hvert ordinært møde vedtager den et budget for regnskabsperioden indtil det følgende ordinære møde.

4. Parternes konference gør regelmæssigt status over gennemførelsen af konventionen og påtager sig i dette øjemed følgende:

a) den fastsætter, i hvilken form og hvor hyppigt de i artikel 26 omhandlede oplysninger skal fremsættes, og gennemgår disse oplysninger såvel som eventuelle rapporter forelagt af hjælpeorganer

b) den gennemgår videnskabelige, tekniske og teknologiske ekspertudtalelser om den biologiske mangfoldighed, fremsat i overensstemmelse med artikel 25

c) den gennemgår og vedtager om nødvendigt protokoller i overensstemmelse med artikel 28

d) den gennemgår og vedtager om nødvendigt ændringer til denne konvention og dens bilag i overensstemmelse med artikel 29 og 30

e) den gennemgår ændringer til protokoller og til eventuelle bilag hertil og henstiller, at parterne i den pågældende protokol vedtager ændringerne, hvis dette er den afgørelse, parternes konference har truffet

f) den gennemgår og vedtager om nødvendigt yderligere bilag til denne konvention i overensstemmelse med artikel 30

g) den opretter de hjælpeorganer, der skønnes nødvendige til konventionens gennemførelse, navnlig med hensyn til videnskabelig og teknisk rådgivning

h) den kontakter, via sekretariatet, eksekutivorganerne for konventioner, der vedrører spørgsmål, som er omfattet af denne konvention, med henblik på at oprette passende former for samarbejde med dem

i) den overvejer og træffer yderligere foranstaltninger, der måtte vise sig nødvendige til virkeliggørelse af denne konventions mål i lyset af de erfaringer, der indhentes i forbindelse med konventionens gennemførelse.

5. De Forenede Nationer, dets særorganisationer og Det Internationale Atomenergiagentur såvel som enhver stat, der ikke er part i denne konvention, kan som observatører være repræsenteret på møderne for parternes konference. Ethvert andet organ eller agentur, det være sig statsligt eller ikke-statsligt, som har kompetence på områder vedrørende bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, og som har underrettet sekretariatet om, at det ønsker at lade sig repræsentere som observatør ved et møde for parternes konference, kan få adgang, medmindre mindst en tredjedel af de tilstedeværende parter gør indsigelse herimod. Observatørers adgang til og deltagelse i møder finder sted efter den af parternes konference vedtagne forretningsorden.

Artikel 24

Sekretariat

1. Der oprettes herved et sekretariat. Sekretariatets funktioner er følgende:

a) at tilrettelægge og yde den ønskede service under møderne for parternes konference som omhandlet i artikel 23

b) at udføre de opgaver, det måtte få tildelt i henhold til protokoller til konventionen

c) at udarbejde rapporter over udførelsen af sine funktioner i henhold til denne konvention og forelægge dem for parternes konference

- d) at samordne aktiviteterne med andre relevante internationale organer og, navnlig, at indgå eventuelle administrative og kontraktlige arrangementer, der måtte kræves til effektiv udførelse af dets opgaver
- e) at udføre andre opgaver, som måtte blive fastlagt af parternes konference.

2. Parternes konference udpeger på sit første ordinære møde sekretariatet mellem de bestående kompetente internationale organisationer, som har tilkendegivet, at de er rede til at udføre sekretariatsfunktionerne i henhold til denne konvention.

Artikel 25

Hjælpeorgan for videnskabelig, teknisk og teknologisk rådgivning

1. Der oprettes hermed et hjælpeorgan for videnskabelig, teknisk og teknologisk rådgivning, som skal give parternes konference og i givet fald dennes andre hjælpeorganer passende rådgivning om gennemførelsen af denne konvention. Dette organ er åbent for deltagelse fra alle parterne og er tværfagligt. Det omfatter regeringsrepræsentanter med kompetence på det relevante fagområde. Det aflægger regelmæssigt rapport for parternes konference om alle aspekterne af sit arbejde.
2. Dette organ, der sorterer under parternes konference, skal, efter de af parternes konference fastlagte retningslinjer og på dens anmodning:
- gøre videnskabelig og teknisk status over udviklingen i den biologiske mangfoldighed
 - forberede videnskabelige og tekniske vurderinger af virkningerne af de typer foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med denne konvention
 - identificere nyskabende, effektiv og avanceret teknologi og knowhow vedrørende bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed og rådgive om måder og midler til at fremme udvikling og/eller overførsel af denne teknologi
 - afgive udtalelser om videnskabelige programmer og internationalt samarbejde om forskning og udvikling vedrørende bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed
 - besvare de videnskabelige, tekniske, teknologiske og metodemæssige spørgsmål, som parternes konference og dets hjælpeorganer måtte stille det.
3. Dets opgaver og kommissorium, tilrettelæggelse og drift kan fastlægges nærmere af parternes konference.

Artikel 26

Rapporter

Alle de kontraherende parter skal, med mellemrum, der fastsættes af parternes konference, forelægge parternes konference rapporter om de foranstaltninger, de har truffet til gennemførelse af denne konvention, og om disses effektivitet med hensyn til at opfylde konventionens mål.

Artikel 27

Bilæggelse af tvister

- I tilfælde af tvist mellem kontraherende parter vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af konventionen søger de berørte parter at bilægge tvisten ved forhandling.
- Kan parterne ikke nå til enighed ved forhandling, kan de anmode en tredjepart om at stå bi ved venskablig mellemkomst eller som mægler.
- En stat eller en regional organisation for økonomisk integration kan, når den ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder denne konvention eller når som helst derefter, skriftligt erklære over for depositaren, at den i tilfælde af tvister, som ikke bilægges i overensstemmelse med stk. 1 eller 2, accepterer en eller begge følgende midler til bilæggelse som bindende:
 - voldgift i overensstemmelse med proceduren i bilag II, del 1
 - indbringelse af tvisten for Den Internationale Domstol.
- Hvis parterne i tvisten ikke, i overensstemmelse med stk. 3, har accepteret den samme eller en hvilken som helst anden procedure, indgives tvisten til forlig i overensstemmelse med bilag II, del 2, medmindre parterne bliver enige om andet.
- Bestemmelserne i denne artikel finder anvendelse på en hvilken som helst protokol, medmindre andet er fastsat i den pågældende protokol.

Artikel 28

Vedtagelse af protokoller

- De kontraherende parter samarbejder om udarbejdelse og vedtagelse af protokoller til denne konvention.
- Protokollerne vedtages på et møde for parternes konference.
- Sekretariatet meddeler parterne teksten til enhver foreslået protokol mindst seks måneder inden ovennævnte møde.

Artikel 29

Ændring af konventionen eller af protokoller hertil

1. Enhver part kan foreslå ændringer til konventionen. Enhver part i en protokol kan foreslå ændringer til den pågældende protokol.
2. Ændringer til konventionen vedtages på et møde for parternes konference. Ændringer til en protokol vedtages på et møde for parterne i den pågældende protokol. Teksten til enhver ændring, der foreslås til denne konvention eller til en protokol hertil, medmindre andet er fastsat i den pågældende protokol, meddeles parterne i det pågældende instrument af sekretariatet mindst seks måneder inden det møde, hvor ændringen foreslås vedtaget. Sekretariatet sender ligeledes de foreslåede ændringer til konventionens signatarer, til orientering.
3. Parterne sparer sig ingen anstrengelser for at nå til enighed ved konsensus om enhver foreslået ændring til konventionen eller til en protokol hertil. Hvis alle bestræbelser på at opnå konsensus er udtømt, og der ikke nås til enighed, vedtages ændringen, som en sidste udvej, med et flertal på tre fjerdedele af de parter i det pågældende instrument, der er til stede på mødet, og som har afgivet stemme, og forelægges alle parterne af depositaren med henblik på ratifikation, accept eller godkendelse.
4. Ratifikation, accept eller godkendelse af ændringer meddeles depositaren skriftligt. Ændringer, der vedtages i overensstemmelse med stk. 3, træder i kraft for de parter, der har accepteret dem, på den halvfemsindstyvende dag efter, at mindst to tredjedele af de kontraherende parter i konventionen eller af parterne i den pågældende protokol, medmindre andet er fastsat i den pågældende protokol, har deponeret ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumentet. Derefter træder ændringerne i kraft for enhver anden part på den halvfemsindstyvende dag efter, at den pågældende part har deponeret sit instrument til ratifikation, accept eller godkendelse af ændringerne.
5. I denne artikel forstås ved udtrykket *parter, der er til stede, og som har afgivet stemme*, de parter, der er til stede, og som har stemt ja eller nej.

Artikel 30

Vedtagelse af bilag og ændringer til disse bilag

1. Bilagene til konventionen eller til en hvilken som helst protokol hertil er en integrerende del af konventionen eller den pågældende protokol, og medmindre andet udtrykkeligt er anført, er en henvisning til denne

konvention eller til dens protokoller ligeledes en henvisning til bilagene hertil. Disse bilag begrænses til proceduremæssige, videnskabelige, tekniske og administrative spørgsmål.

2. Følgende procedure finder anvendelse, når supplerende bilag til denne konvention eller bilag til en protokol foreslås, vedtages og træder i kraft, medmindre andet er fastsat i den pågældende protokol:

- a) Bilag til konventionen eller til en protokol foreslås og vedtages efter proceduren i artikel 29.
- b) Er en part ude af stand til at godkende et supplerende bilag til konventionen eller et bilag til en protokol, som den er part i, giver den skriftligt depositaren meddelelse herom senest et år efter, at depositaren har underrettet parterne om bilagets vedtagelse. Depositaren underretter straks alle parterne, hvis den modtager en sådan meddelelse. En part kan når som helst trække en tidligere erklæring om indsigelse tilbage, og bilagene træder derefter i kraft for den pågældende part, jf. dog litra c).
- c) Efter udløbet af et år, efter at depositaren har underrettet parterne om bilagets vedtagelse, træder bilaget i kraft for alle de parter i konventionen eller i den pågældende protokol, som ikke har indgivet meddelelse i henhold til bestemmelserne i litra b).

3. Fremsættelse af forslag til og vedtagelse af ændringer til bilag til denne konvention eller til en protokol og ændringernes ikrafttræden finder sted efter den samme procedure som for forslag til og vedtagelse af bilag til konventionen eller bilag til en protokol og disses ikrafttræden.

4. Hvis et supplerende bilag eller en ændring til et bilag har tilknytning til en ændring til denne konvention eller til en protokol, træder det supplerende bilag eller ændringen først i kraft, når ændringen til konventionen eller til den pågældende protokol selv træder i kraft.

Artikel 31

Stemmeret

1. Hver part i konventionen eller i en protokol hertil har én stemme, jf. dog stk. 2.

2. Regionale organisationer for økonomisk integration tildeles, til udøvelse af deres stemmeret på områder, der henhører under deres kompetence, et antal stemmer svarende til antallet af de af deres medlemsstater, der er parter i konventionen eller den pågældende protokol.

Disse organisationer anvender ikke deres stemmeret, såfremt deres medlemsstater anvender deres stemmeret, og vice versa.

Artikel 32

Forholdet mellem konventionen og protokollerne hertil

1. En stat eller en regional organisation for økonomisk integration kan kun blive part i en protokol, hvis den er eller samtidig bliver kontraherende part i denne konvention.

2. Beslutninger i medfør af en protokol kan kun træffes af parterne i den pågældende protokol. Kontraherende parter, der ikke har ratificeret, accepteret eller godkendt en protokol, kan deltage som observatør i ethvert møde for parterne i den pågældende protokol.

Artikel 33

Undertegnelse

Denne konvention er åben for undertegnelse i Rio de Janeiro for alle stater og alle regionale organisationer for økonomisk integration fra 5. juni 1992 til 14. juni 1992, og i De Forenede Nationers hovedkvarter i New York fra 15. juni 1992 til 4. juni 1993.

Artikel 34

Ratifikation, accept og godkendelse

1. Konventionen og eventuelle protokoller hertil forelægges til ratifikation, accept eller godkendelse for stater og regionale organisationer for økonomisk integration. Ratifikations-, accept- og godkendelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

2. Enhver organisation som omhandlet i stk. 1, som bliver part i konventionen eller i en protokol hertil, uden at nogen af organisationens medlemsstater selv er kontraherende part, er bundet af alle de i konventionen eller protokollen fastsatte forpligtelser. Hvis en eller flere medlemsstater af en sådan organisation er part i konventionen eller i en protokol hertil, afgør organisationen og dens medlemsstater fordelingen af deres respektive arbejdsområder, for så vidt angår opfyldelsen af deres forpligtelser i medfør af konventionen eller protokollen. I tilfælde af denne art er organisationen eller medlemsstaterne ikke berettigede til at udøve deres rettigheder i medfør af konventionen eller en protokol samtidigt.

3. De i stk. 1 omhandlede organisationer angiver i deres ratifikations-, accept eller godkendelsesinstrument omfanget af deres kompetence på de områder, der omfattes af konventionen eller den pågældende protokol. Disse organisationer meddeler ligeledes depositaren enhver relevant ændring i omfanget af deres kompetence.

Artikel 35

Tiltrædelse

1. Denne konvention og en hvilken som helst protokol hertil er åben for tiltrædelse af stater og regionale organisationer for økonomisk integration fra den dato, hvor konventionen eller den pågældende protokol lukkes for undertegnelse. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

2. De i stk. 1 omhandlede organisationer angiver i deres tiltrædelsesinstrumenter omfanget af deres kompetence på de områder, der omfattes af konventionen eller den pågældende protokol. Disse organisationer meddeler ligeledes depositaren enhver relevant ændring i omfanget af deres kompetence.

3. Bestemmelserne i artikel 34, stk. 2, gælder for regionale organisationer for økonomisk integration, der tiltræder denne konvention eller en hvilken som helst protokol hertil.

Artikel 36

Ikrafttræden

1. Konventionen træder i kraft på den halvfemsindstyvende dag efter datoen for deponering af det tredivte ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.

2. Enhver protokol træder i kraft på den halvfemsindstyvende dag efter datoen for deponering af det i den pågældende protokol fastsatte antal ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter.

3. For hver kontraherende part, som ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder konventionen efter deponeringen af det tredivte ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, træder konventionen i kraft på den halvfemsindstyvende dag efter den dato, hvor den pågældende kontraherende part har deponeret sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.

4. Enhver protokol skal, medmindre andet er fastsat i den pågældende protokol, træde i kraft for en kontraherende part, som ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder protokollen efter dens ikrafttræden i henhold til stk. 2, på den halvfemsindstyvende dag efter datoen for den pågældende kontraherende parts deponering af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, eller på den dato, hvor denne konvention træder i kraft for den pågældende part, idet den seneste dato er gældende.

5. Med hensyn til stk. 1 og 2 kan intet instrument, der deponeres af en regional organisation for økonomisk integration, føjes til de instrumenter, som medlemsstater af den nævnte organisation allerede har deponeret.

*Artikel 37***Forbehold**

Der må ikke tages forbehold over for denne konvention.

*Artikel 38***Opsigelse**

1. Efter udløbet af en frist på to år fra datoen for konventionens ikrafttræden for en part kan den pågældende part når som helst opsig konventionen ved skriftlig meddelelse til depositaren.
2. Enhver opsigelse får virkning efter udløbet af en frist på et år efter datoen for depositarens modtagelse heraf eller på en hvilken som helst anden senere dato, som måtte være anført i opsigelsesmeddelelsen.
3. Enhver part, som har opsagt konventionen, vil ligeledes blive betragtet som havende opsagt de protokoller, hvori den er part.

*Artikel 39***Midlertidige finansielle arrangementer**

Forudsat at Den Globale Miljøfacilitet (GEF) under De Forenede Nationers Udviklingsprogram er blevet fuldt omstruktureret i henhold til kravene i artikel 21 udgør denne facilitet, De Forenede Nationers Miljøprogram

samt Den Internationale Bank for Genopbygning og Udvikling midlertidigt den institutionelle enhed, der henvises til i artikel 21, dvs. i tidsrummet mellem konventionens ikrafttræden og det første møde for parternes konference, eller indtil parternes konference afgør, hvilken institutionel enhed der skal udpeges i overensstemmelse med artikel 21.

*Artikel 40***Midlertidige sekretariatsarrangementer**

Det sekretariat, eksekutivdirektøren for De Forenede Nationers Miljøprogram skal sørge for, er i tidsrummet mellem denne konventions ikrafttræden og det første møde for parternes konference, det sekretariat, der henvises til i artikel 24, stk. 2.

*Artikel 41***Depositar**

Generalsekretæren for De Forenede Nationer varetager depositarfunktionerne for denne konvention og eventuelle protokoller hertil.

*Artikel 42***Autentiske tekster**

Originaleksemplaret af denne konvention, hvis arabiske, engelske, franske, kinesiske, russiske og spanske versioner er lige autentiske, deponeres hos De Forenede Nationers generalsekretær.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, som er behørigt bemyndiget hertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Rio de Janeiro, den femte juni nittenhundredogtooghalvfems.

*BILAG I***IDENTIFIKATION OG OVERVÅGNING**

1. Økosystemer og levesteder: omfattende høj diversitet, store antal endemiske eller truede arter eller uberørte naturområder; nødvendige for migrerende arter; af social, økonomisk, kulturel og videnskabelig betydning; eller som er repræsentative, enestående eller tilknyttet væsentlige evolutionære eller andre biologiske processer.
 2. Arter og samfund, som er: truede; vildtlevende eller vildtvoksende slægtninge til opdrættede eller dyrkede arter; af medicinsk, landbrugsmæssig eller anden økonomisk værdi; eller af social, videnskabelig eller kulturel betydning; eller af betydning for forskning i bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed, såsom indikatorarter.
 3. Beskrevne genomer og gener af social, videnskabelig og økonomisk betydning.
-

BILAG II

DEL 1

Voldgift

Artikel 1

Den part, der ønsker en sag afgjort ved voldgift, skal meddele sekretariatet, at parterne indbringer en tvist til voldgiftsbehandling i medfør af artikel 27. Meddelelsen skal præcisere voldgiftens genstand og navnlig indbefatte de artikler i konventionen eller protokollen, hvis fortolkning eller anvendelse stridsspørgsmålet drejer sig om. Hvis parterne ikke bliver enige om tvistens genstand, inden formanden for voldgiftsretten er udpeget, definerer voldgiftsretten stridens genstand. Sekretariatet sender de modtagne oplysninger til alle de kontraherende parter i konventionen eller i den pågældende protokol.

Artikel 2

1. Ved tvister mellem to parter består voldgiftsretten af tre medlemmer. Hver af tvistens parter udpeger en voldgiftsmand, og de to således udpegede voldgiftsmænd udpeger efter fælles overenskomst en tredje voldgiftsmand, som er formand for voldgiftsretten. Sidstnævnte må ikke være statsborger hos en af parterne i tvisten og ej heller have fast bopæl på en af parternes territorium eller være ansat af nogen af disse, ej heller have beskæftiget sig med sagen på anden vis.

2. I tvister mellem flere end to parter udpeger de parter, der har samme interesse, en voldgiftsmand efter fælles overenskomst.

3. Er ikke alle pladser i voldgiftsretten besat, udpeges den eller de manglende medlemmer som foreskrevet for førstegangsudpegningen.

Artikel 3

1. Hvis formanden for voldgiftsretten ikke er udpeget senest to måneder efter udpegelsen af den anden voldgiftsmand, skal generalsekretæren for De Forenede Nationer efter anmodning fra en af parterne udpege formanden inden for en frist på yderligere to måneder.

2. Hvis en af parterne i tvisten ikke har udpeget en voldgiftsmand senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen, kan den anden part forelægge sagen for generalsekretæren, som skal foretage udpegningen inden for en frist på yderligere to måneder.

Artikel 4

Voldgiftsretten afsiger kendelse i overensstemmelse med denne konvention, eventuelle berørte protokoller og international ret.

Artikel 5

Voldgiftsretten fastsætter selv sin forretningsorden, medmindre parterne i tvisten bliver enige om andet.

Artikel 6

Voldgiftsretten kan efter anmodning fra en af parterne anbefale presserende foreløbige beskyttelsesforanstaltninger.

Artikel 7

Parterne i tvisten skal lette voldgiftsrettens arbejde og skal i særdeleshed ved anvendelse af alle til rådighed stående midler:

a) stille alle relevante dokumenter, oplysninger og faciliteter til rådighed for den; og

b) i det nødvendige omfang gøre det muligt for den at indkalde vidner eller eksperter og høre disse.

Artikel 8

Parterne og voldgiftsmændene er forpligtet til at sikre, at alle oplysninger, de modtager i fortrolighed under voldgiftsbehandlingen, behandles fortroligt.

Artikel 9

Medmindre voldgiftsretten beslutter andet på grund af særlige omstændigheder i sagen, skal voldgiftsrettens udgifter afholdes ligeligt af parterne i tvisten. Voldgiftsretten skal føre regnskab over alle sine udgifter og fremlægge en endelig opgørelse derover for parterne.

Artikel 10

Enhver kontraherende part, som har en juridisk interesse i tvistens genstand, og som kan berøres af en kendelse i sagen, kan intervenere i sagsbehandlingen med voldgiftsrettens samtykke.

Artikel 11

Voldgiftsretten kan behandle og afsige kendelse om modkrav, der har direkte forbindelse med tvistens genstand.

Artikel 12

Voldgiftsrettens afgørelser, både om procedurespørgsmål og om sagens realitet, træffes ved flertalsafgørelse blandt dens medlemmer.

Artikel 13

Hvis en af parterne i tvisten ikke møder for voldgiftsretten eller ikke forsvarer sin sag, kan den anden part anmode voldgiftsretten om at fortsætte sagsbehandlingen og afsige kendelse. At en part undlader at møde op eller undlader at forsvare sin sag, forhindrer ikke videre sagsbehandling. Før voldgiftsretten afsiger sin endelige kendelse, skal den forsikre sig om, at påstanden er velbegrunderet ud fra såvel de faktiske omstændigheder som de retlige forhold.

Artikel 14

Voldgiftsretten afsiger sin endelige kendelse senest fem måneder efter datoen for dens endelige nedsættelse, medmindre den

skønner det nødvendigt at forlænge denne tidsfrist med en periode, der ikke bør overstige yderligere fem måneder.

Artikel 15

Voldgiftsrettens endelige kendelse skal være begrænset til tvistens genstand og skal ledsages af en begrundelse. Den skal indeholde navnene på de medlemmer, der har deltaget, og datoen for den endelige kendelse. Ethvert medlem af voldgiftsretten kan vedføje den endelige kendelse en særskilt eller afvigende udtalelse.

Artikel 16

Kendelsen er bindende for tvistens parter. Den kan ikke appelleres, medmindre tvistens parter forud er blevet enige om en appelprocedure.

Artikel 17

Ethvert stridsspørgsmål, som måtte opstå mellem tvistens parter vedrørende fortolkningen eller fuldbyrdelsen af den endelige kendelse, kan af en af parterne indbringes til afgørelse for den voldgiftsret, der afgav kendelsen.

DEL 2

Forligsbehandling

Artikel 1

Der oprettes en forligskommission på anmodning af en af tvistens parter. Medmindre parterne bliver enige om andet, sammensættes kommissionen af fem medlemmer, hvoraf to udpeges af hver af de pågældende parter, og formanden vælges af medlemmerne i fællesskab.

Artikel 2

Ved tvister mellem mere end to parter skal de parter, der har samme interesse, udpege deres medlemmer af kommissionen ved fælles overenskomst. Hvis to eller flere parter har forskellige interesser, eller hvis der er uenighed om, hvorvidt de har samme interesse, skal de udpege deres medlemmer hver for sig.

Artikel 3

Hvis parterne ikke har udpeget det nødvendige antal medlemmer senest to måneder efter datoen for anmodningen om at nedsætte en forligskommission, skal De Forenede Nationers generalsekretær udpege de manglende medlemmer inden

for en frist på yderligere to måneder, hvis den part, der fremsatte anmodningen, anmoder herom.

Artikel 4

Hvis der ikke er udpeget en formand for forligskommissionen senest to måneder efter udpegelsen af den sidste af kommissionens medlemmer, skal De Forenede Nationers generalsekretær udpege en formand inden for en frist på yderligere to måneder, hvis en part anmoder derom.

Artikel 5

Forligskommissionen træffer sine afgørelser ved flertalsafgørelse blandt sine medlemmer. Medmindre parterne i tvisten bliver enige om andet, fastsætter den selv sin forretningsorden. Den fremsætter et forslag til løsning af tvisten, som parterne skal undersøge i god tro.

Artikel 6

Uenighed om, hvorvidt forligskommissionen har kompetence, afgøres af kommissionen.

*BILAG B***ERKLÆRING FRA DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE FÆLLESSKAB I HENHOLD TIL
ARTIKEL 34, STK. 3, I KONVENTIONEN OM DEN BIOLOGISKE MANGFOLDIGHED**

I medfør af de relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab har både Fællesskabet og dets medlemsstater kompetence til at træffe foranstaltninger med henblik på at beskytte miljøet.

Med hensyn til de spørgsmål, der omfattes af konventionen, har Fællesskabet vedtaget en række retsakter, både som led i sin miljøpolitik og inden for rammerne af andre sektorbestemte politikker; de mest relevante af disse retsakter er nævnt nedenfor:

- Rådets afgørelse 82/72/EØF af 3. december 1981 om indgåelse af konventionen om beskyttelse af Europas vilde dyr og planter samt naturlige levesteder (EFT nr. L 38 af 10. 2. 1982, s. 3)
- Rådets afgørelse 82/461/EØF af 24. juni 1982 om indgåelse af konventionen om beskyttelse af migrerende arter af vilde dyr (EFT nr. L 210 af 19. 7. 1982, s. 10)
- Rådets forordning (EØF) nr. 3626/82 af 3. december 1982 om gennemførelse i Fællesskabet af konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (EFT nr. L 384 af 31. 12. 1982, s. 1)
- Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1)
- Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT nr. L 206 af 22. 7. 1992, s. 7)
- Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40)
- Rådets forordning (EØF) nr. 2078/92 af 30. juni 1992 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget, samt om naturpleje (EFT nr. L 215 af 30. 7. 1992, s. 85)
- Rådets beslutning 89/625/EØF af 20. november 1989 om et europæisk program for videnskab og teknologi på miljøbeskyttelsesområdet (STEP) (EFT nr. L 359 af 8. 12. 1989, s. 9)
- Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (EFT nr. L 389 af 31. 12. 1992, s. 9)
- Rådets direktiv 90/219/EØF af 23. april 1990 om indesluttet anvendelse af genetisk modificerede mikroorganismer (EFT nr. L 117 af 8. 5. 1990, s. 2)
- Rådets direktiv 90/220/EØF af 23. april 1990 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer (EFT nr. L 117 af 8. 5. 1990, s. 15)
- Rådets forordning (EØF) nr. 1973/92 af 21. maj 1992 om oprettelse af et finansielt instrument for miljøet (LIFE) (EFT nr. L 206 af 22. 7. 1992, s. 1).

*BILAG C***ERKLÆRING AFGIVET I FORBINDELSE MED RATIFIKATIONEN AF KONVENTIONEN OM BIOLOGISK MANGFOLDIGHED**

Inden for deres respektive beføjelser ønsker Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på ny at bekræfte, at de tillægger teknologioverførsel og bioteknologi stor betydning som et middel til at sikre bevaring og bæredygtig udnyttelse af den biologiske mangfoldighed. Overholdelse af bestemmelserne om den intellektuelle ejendomsret er et væsentligt element i gennemførelsen af teknologioverførsel og saminvestering.

For Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater finder overførsel af teknologi og adgang til bioteknologi, som defineret i konventionen om den biologiske mangfoldighed, sted i overensstemmelse med artikel 16 i konventionen og principperne og reglerne for beskyttelse af intellektuel ejendomsret, navnlig multilaterale og bilaterale aftaler, der er undertegnet eller forhandlet af de kontraherende parter i denne konvention.

Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater vil ansøre til, at de ved konventionen oprettede finansieringsmekanismer anvendes til at fremme frivillig overførsel af intellektuel ejendomsret, der indehaves af europæiske erhvervsdrivende, navnlig ved meddelelse af licenser, på grundlag af almindelige handelsordninger og -beslutninger, samtidig med at ejendomsretten sikres passende og effektiv beskyttelse.

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 22. juli 1993

om de spanske myndigheders støtte i forbindelse med CENEMESA/CADEMESA/
CONELEC's salg af visse udvalgte aktiver til Asea-Brown Boveri

(Kun den spanske udgave er autentisk)

(93/627/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Euro-
pæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2,
første afsnit,

efter at have givet de interesserede parter en frist til at
fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med
nævnte artikel 93, under henvisning til disse bemærk-
ninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Den såkaldte CENEMESA-gruppe («CCC») blev dannet
af følgende tre privatejede virksomheder med henblik på
produktion af tungt elektrisk udstyr:

- Constructora Nacional de Maquinaria Eléctrica, SA
(«CENEMESA»)
- Catalana de Maquinaria Eléctrica, SA («CADE-
MESA») og
- Constructora Nacional de Equipos Eléctricos, SA
(«CONELEC»).

Disse tre virksomheder drev otte fabrikker i seks forskel-
lige autonome samfund i Spanien:

Virksomhed	Fabrikker i	Autonome samfund
CENEMESA	Córdoba	Andalusien
	Erándio (Vizcaya)	Baskerlandet
	Reinosa	Kantabrien
	Madrid	Madrid
	Valladolid	Kastilien-León
CADEMESA	Sabadell (Barcelona)	Katalonien
CONELEC	Galindo (Vizcaya)	Baskerlandet
	Trápaga (Vizcaya)	Baskerlandet

Ovennævnte fabrikker ejes og drives i dag af en række
datterselskaber af den internationale koncern Asea-
Brown Boveri, i det følgende benævnt ABB (se
nedenfor).

I slutningen af 1988 tegnede ovennævnte fabrikker sig
for 50 % af den spanske produktionskapacitet inden for
elektrisk udstyr. De beskæftigede 5 102 personer
svarende til 47 % af sektorens samlede arbejdsstyrke.
Hovedprodukterne omfattede transformatorer, genera-
torer, industri- og banemotorer og fordelingsanlæg.

CCC-gruppen blev dannet i midten af 1980'erne, da flere
internationale virksomheder besluttede at opgive deres
industrielle aktiviteter i Spanien som følge af den langva-
rige, verdensomspændende krise inden for produktions-
middelsektoren:

I oktober 1983 indgav Westinghouse Española, SA (et
spansk datterselskab af den internationale koncern
Westinghouse Electric) som følge af finansielle
problemer en begæring om betalingsstandsning. Samtidig
indledte repræsentanter for den internationale koncern
forhandlinger med de spanske myndigheder om salg af
det spanske datterselskab, som ellers ville være blevet
likvideret.

Som et resultat af disse forhandlinger indvilligede
Westinghouse Electric i at sælge sin aktiepost på 98 % i
det spanske datterselskab til den symbolske pris af 1 pta.
pr. aktie til Arbobyl Ltd, et privatejet britisk selskab
specialiseret i overtagelse af kriseramte virksomheder.
Efter denne transaktion ændrede Westinghouse Espa-
ñola, SA sit navn til CENEMESA.

I december 1985 solgte den internationale koncern
Brown Boveri sin aktiepost på 100 % i sit spanske datter-
selskab Brown Boveri de España, SA til CENEMESA
for 450 mio. pta. Brown Boveri de España ændrede
senere navn til CADEMESA.

Og i december 1986 overtog CENEMESA 50,1 % af aktiekapitalen i CONELEC fra forskellige aktionærer. Det skal bemærkes, at CONELEC var det nye navn, som General Eléctrica Española, SA fik efter sin betalingsstandsning i 1984, og efter at virksomhedens moderselskab — den internationale koncern General Electric — havde udvandet sin kontrollerende kapitalandel ved at konvertere udestående kreditorgæld til kapital.

Som følge af ovennævnte transaktioner havde det private selskab Arbobyl direkte eller indirekte overtaget kontrollen med CENEMESA, CADEMESA og CONELEC ved udgangen af 1986.

Under sin nye hovedaktionærs ansvar forelagde CCC-gruppen det spanske industriministerium en række omstrukturingsplaner med henblik på at opnå offentlig støtte til gennemførelsen af planerne. I mellemtiden fortsatte forværringen af CCC's økonomiske situation. I tidsrummet 1986-1988 pådrog CCC sig et samlet tab på 14,984 mia. pta., medens gruppens omsætning bevægede sig fra 17,475 mia. pta. i 1986 til 18,143 mia. pta. i 1988.

II

Foranlediget af en klage fra en konkurrent til CCC anmodede Kommissionen ved skrivelse af 3. april 1987 de spanske myndigheder om oplysninger om enhver støtte, som de indtil da havde ydet til virksomhederne i CCC-gruppen. De spanske myndigheder blev også anmodet om at oplyse, om de havde givet tilsagn om anden fremtidig støtte til CCC. De spanske myndigheder svarede ved skrivelser af 7. juli og 6. oktober 1987. De meddelte Kommissionen, at regeringerne i adskillige autonome samfund havde ydet begrænset støtte til CCC, enten forud for Spaniens tiltrædelse af EF eller i henhold til ordninger, som var blevet anmeldt til Kommissionen efter tiltrædelsen. De spanske myndigheder kunne også oplyse, at centralregeringen ikke havde ydet nogen form for støtte til gruppen efter tiltrædelsen.

Næsten et år efter at have indgivet sin klage henlede den samme konkurrent Kommissionens opmærksomhed på forskellige støttebeløb anslået til 25 mia. pta., som den spanske centralregering og regeringerne i flere autonome samfund efter sigende havde ydet til dækning af udgifterne forbundet med en væsentlig nedskæring af CCC's arbejdsstyrke. Ved skrivelse af 1. marts 1988 anmodede Kommissionen derfor de spanske myndigheder om alle relevante oplysninger vedrørende disse påståede offentlige interventioner.

Ved telex af 25. maj 1988 meddelte de spanske myndigheder Kommissionen, at siden deres sidste meddelelse af 6. oktober 1987 havde hverken centralregeringen eller regeringerne i de autonome samfund ydet støtte til CCC. De spanske myndigheder bemærkede også, at de var i færd med at udforme bestemte støtteforanstaltninger af social og arbejdsmarkedsmæssig karakter. De nærmere vilkår for disse støtteforanstaltninger var dog endnu ikke blevet fastlagt.

Ved skrivelse af 26. december 1989 til Kommissionen insisterede den samme klagende virksomhed på, at der var hold i forlydenderne om de interventioner, virksomheden havde angivet i sin tidligere klage.

Flere dage senere under et møde den 3. januar 1990 mellem repræsentanter for det spanske industriministerium og kabinettet for kommissæren med ansvar for konkurrencepolitik rejste førstnævnte en bestemt sag, i hvilken de efter eget udsagn søgte Kommissionens råd. Mere specifikt redegjorde de spanske repræsentanter kort for hovedlinjerne i visse forhandlinger, som den spanske stat havde indledt i forbindelse med CCC-gruppen. De bemærkede, at efter de spanske myndigheders opfattelse indeholdt gennemførelsen af resultaterne af disse forhandlinger ikke noget element af statsstøtte. De fortalte også, at de spanske myndigheder var villige til at fremlægge alle nødvendige oplysninger. Det skal bemærkes, at de spanske repræsentanter ikke fremlagde noget skriftligt dokument om de mundtligt fremstillede forhold.

Ved skrivelse af 12. januar 1990 anmodede Kommissionen de spanske myndigheder om at tilsende den alle relevante oplysninger.

De spanske myndigheder indsendte de første oplysninger ved skrivelser af 14. februar, 28. februar og 5. april 1990 (se kapitel III). Det skal også bemærkes, at der den 23. februar 1990 blev afholdt et teknisk møde mellem repræsentanter for de spanske myndigheder og Kommissionen.

Senere, nemlig på to møder afholdt den 10. og 28. maj 1990, drøftede den spanske industriminister og kommissæren med ansvar for konkurrencepolitikken CCC-sagen. I betragtning af sagens komplicerede karakter blev de på det sidste af disse to møder enige om, at de spanske myndigheder skulle anmodes om at fremlægge yderligere oplysninger for at kaste lys over visse uklare punkter vedrørende de offentlige interventioner, således at Kommissionen kunne vurdere dem ordentligt. Parterne blev også enige om, at Kommissionen ville analysere svaret op på dette grundlag beslutte, hvad der efterfølgende skulle ske.

Uventet og i strid med ovennævnte aftalte procedure for den videre behandling af denne sag henholdt de spanske myndigheder sig i en kort skrivelse af 15. juni 1990 til EF-Domstolens dom i sag 120/73 (Lorenz (*)) og meddelte Kommissionen, at de nu ville gennemføre gældssaneringsaftalen for CCC-gruppen (se kapitel III i denne beslutning).

Som svar på de spanske myndigheders meddelelse underrettede Kommissionen straks, ved skrivelse af 20. juni 1990 underskrevet af kommissæren med ansvar for

(*) Sml. 1973, s. 1471.

konkurrencepolitikken, den spanske industriminister om, at den spanske regering ikke burde præsentere Kommissionen for et »fait accompli«, som var i strid med den aftalte procedure for vurderingen af interventionerne. I samme skrivelse anmodede Kommissionen også om yderligere oplysninger, jf. den tidligere indgåede aftale.

Ved skrivelse af 24. juli 1990 nægtede den spanske industriminister at imødekomme Kommissionens begæring om oplysninger. I sin skrivelse erkendte industriministeren, at han havde aftalt med kommissæren, at før der blev taget endelig stilling til sagen, skulle Kommissionen fremsætte en begæring om supplerende oplysninger til brug for en fuldstændig undersøgelse af interventionerne. Han begrundede imidlertid gennemførelsen af de offentlige interventioner med den tvingende nødvendighed af at gøre en ende på den uholdbare situation for virksomhederne i CCC-gruppen.

Over for denne situation besluttede Kommissionen den 25. juli 1990 at indlede proceduren i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, over for de spanske myndigheders interventioner til fordel for CENEMESA, CONELEC og CADEMESA i forbindelse med salget af deres aktiver til ABB. Kommissionen var af den opfattelse, at disse interventioner øjensynligt indeholdt statsstøtteelementer som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, og at disse støtteelementer ikke kunne henføres under en af de undtagelser fra reglen om statsstøttes uforenelighed med fællesmarkedet, som er angivet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 2 og 3.

Den 11. december 1990 anlagde Spanien en sag ved EF-Domstolen med nedlæggelse af påstand om annullation af Kommissionens beslutning om at indlede den i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, fastsatte procedure (sag C-312/90, Kongeriget Spanien mod Kommissionen (1)).

III

Som ovenfor nævnt i kapitel II havde de spanske myndigheder fremlagt visse oplysninger ved skrivelser af 14. og 28. februar samt 5. april 1990, inden Kommissionen besluttede at indlede proceduren.

Ved deres skrivelse af 14. februar 1990 meddelte de spanske myndigheder Kommissionen, at selv om CCC-gruppen ikke havde været i stand til præsentere det spanske industriministerium for et acceptabelt omstrukturingsprogram (se kapital I i denne beslutning), havde den spanske centralregering den 27. december 1987 ydet CCC ekstraordinær støtte til dækning af udgifterne forbundet med en nedskæring på 1 612 ansatte af gruppens samlede arbejdsstyrke. Retsgrundlaget for støtten var den støtteordning, der var blevet indført ved lov nr. 27/1984 af 26. juli 1984 om industriel omlægning og reindustrialisering. De spanske myndigheder meddelte

(1) Endnu ikke offentliggjort.

også, at selv om støtteforanstaltningerne allerede var blevet vedtaget, var de opmærksomme på, at afskedigelserne alene ikke ville kunne sikre CCC's overlevelse. For at redde gruppen var det efter deres opfattelse også nødvendigt at finde en ny aktionær, der kunne bidrage med de fornødne finansielle ressourcer og sikre den fornødne teknologioverførsel.

Det skal bemærkes, at disse oplysninger stod i skærende modsætning til den meddelelse, som de spanske myndigheder tidligere havde tilsendt Kommissionen ved telex af 25. maj 1988 (se kapitel II), hvoraf det fremgik, at de spanske myndigheder endnu ikke havde ydet CCC nogen form for støtte, og at de stadig var i færd med at undersøge visse endnu ikke definerede støtteforanstaltninger.

I skrivelsen af 14. februar 1990 blev det også forklaret, at med henblik på at finde en nye aktionær havde det spanske industriministerium (selv om staten ikke var ejer af gruppen) siden september 1988 henvendt sig til adskillige multinationale selskaber, som kunne være interesseret i at overtage CCC, nemlig Alstom, ABB, Mitsubishi og Siemens. I henhold til oplysninger afgivet efter forhandlinger i august 1989 havde de spanske myndigheder endelig accepteret et tilbud fra ABB om at overtage CCC på følgende vilkår:

- afvikling af CCC
- salg af alle gruppens aktiver: ABB ville købe de »industrielle aktiver« for 7 mia. pta., medens resten — fri for arbejdsmæssige udgifter — ville blive tilkendt de offentlige kreditorer
- gennemførelse af en omstrukturingsplan forhandlet på plads med fagforeningerne
- reduktion af gruppens produktionskapacitet gennem lukning af fabrikkerne i Erándio og Valladolid.

Med hensyn til planen for omlægning af arbejdsstyrken udtalte de spanske myndigheder, at der var blevet indgået en aftale med fagforeningerne og ABB indeholdende følgende punkter:

- ABB ville genansætte 2 915 af CCC-gruppens 5 102 ansatte
- staten skulle anvende den allerede i december 1987 godkendte støtte til at dække omkostningerne forbundet med førtidspensionering af 1 666 ansatte
- der skulle oprettes en pensionsfond for afskedigede medarbejdere
- ABB skulle finansiere særlige ordninger for at sikre nedlæggelsen af yderligere 521 stillinger, der ikke var omfattet af førnævnte førtidspensionsordning.

De spanske myndigheder forklarede, at denne aftale med ABB ville gøre det muligt at opfylde to målsætninger, nemlig på den ene side at sikre den fremtidige overlevelse af CCC-gruppens industrielle aktiviteter og på den anden side at skaffe dækning for så stor en del af de offentlige kreditorerers tilgodehavender som muligt. Med hensyn til sidstnævnte blev det meddelt Kommissionen, at CCC pr. 31. december 1989 skyldte staten 35,91 mia. pta. fordelt således: 19,02 mia. pta. til de nationale socialsikringsmyndigheder, 9,102 mia. pta. til skattemyndighederne i autonome samfund, 2,463 mia. pta. til de nationale skattemyndigheder og 5,325 mia. pta. til en statejet bank («Banco de Crédito Industrial»).

Ved skrivelse af 28. februar 1990 fortalte de spanske myndigheder, at de 7 mia. pta. som ABB tilbød, var mere end en fordobling af de tilbud, som andre multinationale selskaber havde fremsat. De spanske myndigheder gav imidlertid ingen andre oplysninger om de tilbud, de øjensynligt havde afvist. De præciserede også, at de aktiver, som ABB ikke overtog, ville blive afhændet, og indtægterne herfra ville tilfalde de offentlige kreditorer. De spanske myndigheder skønnede, at salget ville indbringe omkring 7 mia. pta. På den anden side forklarede de, at fagforeningerne havde accepteret aftalen med ABB, fordi de førtidspensionerede ansatte ville drage fordel af den støtte, som den spanske centralregering havde godkendt allerede i 1987 i medfør af lov 27/1984. De meddelte også, at statens udgifter til støtte ydet i henhold til denne lov ville andrage 15,019 mia. pta., som ville blive udbetalt i perioden 1990 til 2000.

De spanske myndigheder understregede, at denne støtte tjente sociale formål, og at den ville blive udbetalt direkte til de ansatte uden at gå gennem virksomhedernes regnskaber. De meddelte også, at ABB-transaktionen ville blive behandlet efter den generelle skattelovgivning. Det bemærkes endelig, at i modstrid med oplysningerne i den foregående meddelelse tilkendegav de spanske myndigheder nu, at kun fabrikken i Erándio ville blive lukket.

Ved skrivelse af 5. april 1990 tilsendte de spanske myndigheder Kommissionen en kopi af et dokumentudkast med titlen »Aftale om likvidation og tilkendelse af CCC-gruppens aktiver som erstatning for gruppens gæld til offentlige kreditorer«. Parterne til dette udkast til en kompromisaftale var CCC, ABB og staten. Ifølge aftalevilkårene påtog ABB og den spanske stat sig følgende forpligtelser:

- CCC's forskellige offentlige kreditorer ville
 - opgive deres krav på 35,91 mia. pta. fra CCC og
 - ensidigt give afkald på deres pant i CCC's aktiver,

hvis

— ABB

- overtog visse udvalgte anlægsaktiver fra CCC — fri for arbejdsmarkedsmæssige udgifter — og CCC's omsætningsaktiver og kortfristede gæld for 7 mia. pta.
- genansatte 2 915 af CCC's ansatte
- overførte teknologi til de industrielle aktiviteter på fabrikkerne og
- investerede 5,6 mia. pta. i de efterfølgende fire år i overensstemmelse med den industriplan, som ABB havde forelagt de spanske myndigheder.

Ifølge dette aftaleudkast skulle ABB beholde de erhvervede aktiver i mindst tre år. På den anden side syntes en obskurt affattet bestemmelse i dette dokument at antyde, at de 7 mia. pta., som ABB skulle betale for de udvalgte aktiver, ikke ville gå til dækning af de offentlige kreditorerers tilgodehavender, men til dækning af forpligtelser af arbejdsmarkedsmæssig karakter.

I modsætning til den foregående skrivelse fra de spanske myndigheder fremgik det igen af denne meddelelse, at to af CCC's fabrikker, nemlig fabrikkerne i Erándio og Valladolid, ville blive lukket ved udmøntningen af den indgåede aftale.

Det skal endelig bemærkes, at visse dele af aftaleudkastet syntes at antyde, at CCC-virksomhedernes interesser ville blive varetaget af et operativt datterselskab af ABB oprettet til dette formål.

IV

Kommissionens beslutning om at indlede proceduren i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, blev meddelt den spanske regering ved skrivelse af 3. august 1990. I denne skrivelse blev den spanske regering opfordret til at fremsætte sine bemærkninger til sagen og i øvrigt tilsende Kommissionen alle de oplysninger, der var nødvendige for at kunne foretage en komplet vurdering af, om støtteelementerne i de spanske myndigheders interventioner var forenelige med fællesmarkedet.

I særdeleshed gentog Kommissionen sin anmodning til den spanske regering om at besvare de spørgsmål, den tidligere havde stillet i en skrivelse af 20. juni 1990. Disse spørgsmål vedrørte bestemte vigtige aspekter af de offentlige interventioner, som de spanske myndigheder enten ikke havde givet oplysninger om, eller som endnu ikke var tilstrækkeligt afklaret til, at der kunne tages ordentlig stilling til interventionerne.

Kommissionen havde i den pågældende skrivelse bl.a. anmodet om følgende oplysninger: oplysninger om enhver støtte, som de autonome eller lokale myndigheder allerede havde ydet eller agtede at yde; en kopi af korrespondancen med byderne på CCC og af aftalememorandummet med ABB; navnene på og oplysninger om kontrollende andele og ejerforhold i de selskaber, der havde deltaget i forhandlingerne om overtagelse af CCC, samt oplysninger om den rolle, disse selskaber havde spillet; oplysninger om eventuelle tilsagn indgået af forhandlingsparterne, dvs. staten, ejerne, køberne, fagforeningerne; oplysninger om købernes fremtidige omstruktureringsplaner og industriplaner med angivelse af CCC-fabrikkerens aktuelle produktionskapacitet og forventede produktionskapacitet i de efterfølgende fem år osv. Det skal bemærkes, at som ved alle andre tilfælde af støtte til kriseramte virksomheder var dette sidste spørgsmål af altafgørende betydning for vurderingen af, om de offentlige interventioner var forenelige med fællesmarkedet.

De øvrige medlemsstater og andre interesserede parter blev underrettet om Kommissionens beslutning gennem offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 31. oktober 1990 af skrivelserne til den spanske regering.

De spanske regering fremsatte sine bemærkninger i skrivelse af 4. oktober 1990. For det første udtalte den spanske regering, at den kun fremsatte sine bemærkninger i medfør af den generelle forpligtelse til at samarbejde med EF-institutionerne, eftersom den ikke kunne acceptere gyldigheden af den indledte procedure. Den spanske regering bestred gyldigheden ved at hævde, at interventionerne var blevet anmeldt som påkrævet, og at Kommissionen ikke havde truffet beslutning senest to måneder efter at have modtaget de sidste oplysninger.

Af oplysningerne fra den spanske regering fremgik det også, at de forskellige offentlige interventioner, som var omfattet af denne sag, skulle betragtes som én enkelt transaktion gennemført som udenretslig aftale, i henhold til hvilken en debitorvirksomheds aktiver blev afhændet for at betale dens gæld. Det eneste særlige aspekt ved denne aftale var, at eftersom der var offentlige institutioner involveret, krævede den spanske lovgivning bestemte proceduremæssige krav opfyldt, nemlig en afgørelse fra det spanske statsråd og en godkendelse ved kongeligt dekret.

Hvad angik de supplerende oplysninger, som Kommissionen havde anmodet om, understregede den spanske regering, at de enten allerede var blevet tilsendt Kommissionen eller var irrelevante for behandlingen af sagen. Ikke desto mindre afgang den spanske regering enkelte supplerende oplysninger.

Den spanske meddelelse indeholdt bl.a. en kopi af kongeligt dekret nr. 810/1990 af 15. juni 1990, ved hvilket den spanske regering havde godkendt aftalen mellem CCC, ABB og staten, samt en kopi af den aftale, som parterne faktisk havde undertegnet den 3. juli 1990. Den indeholdt også kopier af visse dokumenter, som

Kommissionen tidligere havde anmodet om, men ikke modtaget, herunder teksten til aftalen af 29. december 1989 mellem ABB, fagforeningerne og staten vedrørende den indbyrdes fordeling af udgifterne til omlægningen af CCC's arbejdsstyrke og en kopi af et dokument benævnt »Industriplan« fra ABB til de spanske myndigheder.

Disse oplysninger skabte klarhed om visse vigtige aspekter af de offentlige interventioner, som var uklare og tvetydige før indledningen af proceduren i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2.

Således viste de nye oplysninger, at interventionerne foretaget af alle de parter, der var involveret i salget af CCC's aktiver, var led i en tidligere aftalt strategi mellem de spanske myndigheder og ABB, som tog sigte på at redde disse virksomheders industrielle aktiviteter, idet man samtidig forsøgte at bryde de juridiske bindinger mellem køberne af CCC's aktiver for på den måde at hindre, at der på papir kunne opstå noget ansvar i fremtiden. I det følgende redegøres der for det historiske forløb af den praktiske udmøntning af denne strategi:

1. *ABB stifter ESENE Uno SA, der skal varetage forhandlingerne og overtage kontrollen med CCC med henblik på transaktionen*

I strid med tidligere oplysninger meddelte den spanske regering nu, at blandt de selskaber, som havde fået tilbud om at overtage CCC, var det kun ABB, der havde afgivet et fast tilbud, eftersom alle de øvrige potentielle bydere havde trukket sig ud af forhandlingerne.

Efter at den spanske regering i august 1989 havde accepteret ABB's tilbud om at overtage CCC's industrielle aktiviteter, stiftede ABB et 100 % ejet datterselskab ved navn ESENE Uno SA. ESENE Uno blev derefter af CCC beføjet til at varetage CCC-virksomhedernes interesser i forbindelse med forhandlingerne om formaliseringen og gennemførelsen af kompromisaftalen (se nr. 3). Ifølge de spanske myndigheder havde ESENE Uno SA en option på køb af CCC-aktier til den symbolske pris af 1 pta.

Det skal på dette sted bemærkes, at selv om ABB altså ikke havde købt aktierne i CCC, kontrollerede ABB reelt CCC gennem sit datterselskab ESENE Uno, som repræsenterede både CCC og ABB under forhandlingerne med de spanske myndigheder.

Det er også vigtigt at lægge mærke til det helt usædvanlige ved ovennævnte situation, som med al tydelighed viser, at det var en bevidst strategi, som de spanske myndigheder og ABB havde udtænkt: CCC's

interesser i forbindelse med forhandlingerne om salg af gruppens industrielle aktiver blev i sidste ende varetaget af et datterselskab af ABB, dvs. det selskab, der skulle overtage dem. Dette personsammenfald mellem sælget og køber er endnu mere åbenlyst i henseende til støtten til omlægning af arbejdsstyrken (se nr. 2) og viser, i hvor høj grad ABB har deltaget i denne transaktion.

2. Aftalen med fagforeningerne

Overbemandingen af CCC-gruppens forskellige virksomheder udgjorde en væsentlig trussel mod overlevelsesmulighederne for gruppens industrielle aktiviteter. For at tackle dette problem indledte ESENE Uno på vegne af ABB og de centrale myndigheder og uden indblanding fra CCC eneforhandlinger med fagforeningerne for at tilvejebringe en større nedskæring af CCC's arbejdsstyrke. Som et resultat af disse forhandlinger undertegnede de den 29. december 1989 en aftale om følgende:

— CCC's ansatte ville ikke modsætte sig ABB's planer om at overtage CCC's industrielle aktiviteter,

hvis

— ABB

— genansatte 2 915 personer ud af CCC's samlede arbejdsstyrke på 5 102 personer

— finansierede afskedigelsesgodtgørelser til 521 ansatte, som ikke var berettiget til støtte fra støtteordningen i lov 27/1984 (jf. de spanske myndigheders skrivelse af 14. februar 1990 som omtalt i kapitel III i denne beslutning), og

— deltog, sammen med staten, i finansieringen af en pensionsfond for de afskedigede fra CCC,

og hvis

— staten

— gennemførte regeringens beslutning af 27. december 1987 (se kapitel III) om finansiering af udgifterne forbundet med afskedigelse af 1 666 ansatte

— garanterede fuld arbejdsløshedsunderstøttelse i to år for yderligere 521 ansatte, som skulle afskediges ved hjælp af særlige incitamenter, uanset deres understøttelsesrettigheder i henhold til den generelle spanske lovgivning, og

— deltog i finansieringen af ovennævnte pensionsfond for de afskedigede.

Det skal på dette sted endnu en gang understreges, at CCC ikke deltog i forhandlingerne om nedskæringen af arbejdsstyrken på de pågældende fabrikker.

3) Kompromisaftale

Selv med overbemandingsproblemet løst var der stadig en anden faktor, som truede CCC's eksistens. Gruppen ville gå fallit, hvis den skulle tilbagebetale sin gæld. Hvad dette problem angik meddelte de spanske myndigheder, at pr. 31. december 1988 udviste gruppens konsoliderede finansielle stilling et minus på 19,161 mia. pta. med staten som hovedkreditor med ovennævnte tilgodehavender på 35,91 mia. pta. Der var skabt sikkerhed for denne gæld ved hjælp af pant eller præventiv registrering (anotación preventiva de embargo) i CCC's aktiver.

For at løse dette problem indgik ESENE Uno SA (ABB's datterselskab) på vegne af CCC, ABB og staten et kompromis om afvikling af CCC's gæld på de vilkår, der er redegjort for i kapitel III i denne beslutning.

Det skal bemærkes, at ordlyden af den faktisk indgåede aftale (som Kommissionen modtog fra den spanske regering efter indledningen af proceduren) for første gang gjorde det klart, at de 7 mia. pta. som ABB tilbød for de udvalgte aktiver, ikke var gået til staten/de offentlige kreditorer, men til CCC. Dette beløb udgjorde øjensynligt det maksimumsbeløb, som ABB var villig til at bidrage med til finansieringen af sine forpligtelser i henhold til aftalen indgået med fagforeningerne (dvs. nedlæggelse af 521 arbejdspladser ved hjælp af incitamenter, deltagelse i finansieringen af pensionsfonden). Derfor vil i hvert fald en del af de 7 mia. pta., som CCC modtog, blive anvendt til at opfylde de tilsagn, som ABB har indgået over for de ansatte, jf. aftalen med fagforeningerne (se nr. 2).

Det fremgår også af aftalen, at de udvalgte CCC-aktiver (bestående af samtlige anlægsaktiver med undtagelse af marginale grunde og bygninger) blev købt af over 20 forskellige datterselskaber af ABB i Spanien oprettet til formålet, herunder ABB Energía SA, ABB Generación SA, ABB Metrón SA, ABB Industria SA, ABB Motores SA, ABB Nortem SA, ABB Sabadell SA, ABB Galindo SA, ABB Trafodis SA, ABB Subestaciones SA, ABB Trafo SA, ABB Trafonor SA, ABB Trafosur SA, ABB Tracción SA, ABB Service SA, ABB Imasde SA, ABB Uno SA, ABB Dos SA, ABB Tres SA, ABB Cuatro SA, ABB Cinco SA, ABB Seis SA og ABB Siete SA.

I henhold til aftalen ville CCC kun beholde de marginale grunde og bygninger, som ABB ikke havde valgt. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at i henhold til aftalen ville de aktiver, som ABB ikke valgte, imid-

lertid gradvist blive afhændet under tilsyn af ESENE Uno. Dette forhold er endnu et bevis for ABB's effektive kontrol over CCC. Overskuddet fra denne afhændelse ville i sidste ende tilfalde staten/de offentlige kreditorer.

Efter afslutningen af alle disse transaktioner ville CCC til sidst stå som en række tomme selskaber i likvidationsøjemed.

4) Industriplan

Som tidligere nævnt indeholdt bemærkningerne fra den spanske regering også en kopi af en såkaldt »Industriplan«, som ABB havde forelagt de spanske myndigheder, der havde godkendt planen. Foruden en beskrivelse af ovennævnte strategi for overtagelsen af CCC's industrielle aktiviteter gav den for første gang også oplysninger om visse industrielle initiativer, som ABB ville træffe i fremtiden. Det fremgik bl.a. af planen, at de ABB-datterselskaber, der havde overtaget CCC's aktiver, forpligtede sig til at investere 5,6 mia. pta. i løbet af de efterfølgende fire år. Foruden dette tal omtalte industriplanen i mere generelle vendinger også nogle af de mål, som investeringerne skulle tjene til at opnå (se kongeligt dekret nr. 810/1990, »Boletín Oficial del Estado« nr. 148 af 21. juni 1990).

Trods en tidligere anmodning herom fra Kommissionen indeholdt den såkaldte industriplan og bemærkningerne fra de spanske myndigheder ingen oplysninger om den faktiske udmøntning af investeringerne på 5,6 mia. pta., om investeringernes fremtidige indflydelse på produktionskapaciteten og selve produktionen eller om finansielle og driftsmæssige indikatorer for fabrikkerne.

Eftersom de spanske myndigheder kun delvis havde besvaret de spørgsmål, som Kommissionen havde stillet i sin skrivelse af 20. juni 1990, anmodede Kommissionen ved skrivelse af 6. november 1990 de spanske myndigheder om et mere fyldestgørende svar og om yderligere forklaringer til de indsendte bemærkninger. De spanske myndigheder havde navnlig ikke indsendt følgende materiale: kopier af alle købstilbud på CCC og af korrespondancen med byderne; kopier af korrespondancen med køberne under forhandlingerne; bilagene til den indgåede aftale; detaljerede oplysninger om købernes omstrukturingsplaner og industrielle planer. I samme skrivelse påpegede Kommissionen, at de spanske myndigheder ikke hidtil havde fremlagt materiale, som Kommissionen kunne bruge til at vurdere, om den støtte, der indgik i de pågældende offentlige interventioner, var forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen understregede desangående, at detaljerede omstrukturingsprogrammer for CCC's industrielle aktiviteter spillede en afgørende rolle for denne vurdering.

Det skal bemærkes, at Kommissionen på ingen måde kan foretage denne vurdering af foreneligheden af støtte til redning og omlægning af industrielle aktiviteter, medmindre den fra den berørte medlemsstat modtager detaljerede og kvantificerede oplysninger om de foreslåede omstrukturingsforanstaltninger og deres virkninger. Uden disse oplysninger, som de spanske myndigheder undlod at fremlægge, kan Kommissionen ikke vurdere nødvendigheden og proportionaliteten af støtten eller dens konkurrencefordrejende virkninger.

Ved skrivelse af 28. december 1990 svarede de spanske myndigheder, at de efter deres opfattelse havde givet fyldestgørende svar på alle Kommissionens spørgsmål, og derfor skulle deres tidligere svar betragtes som et komplet svar. De gentog også, at de offentlige myndigheders interventioner i forbindelse med CCC ikke indeholdt statsstøtteelementer.

Med hensyn til gældssaneringsaftalen forklarede de spanske myndigheder, at der var tale om en kompliceret række af gensidige indrømmelser, med hvilke offentlige myndigheder — på samme måde som en privat kreditor ville have gjort — søgte at inddrive så stor en del af deres tilgodehavender som muligt. De konkluderede derfor, at gældssaneringsaftalen ikke kunne ligestilles med eftergivelse af gæld. De spanske myndigheder påpegede desuden, at kompromisaftalen udgjorde en generel foranstaltning med ensartet gyldighed i hele Spanien, og at den ikke tjente til at begunstige bestemte virksomheder. Derfor burde den ikke henføres under EØF-traktatens artikel 92, stk. 1. De understregede også, at det var kommerciel praksis at anbefale udenretslig gældssanering for at undgå en konkursprocedure, der ville medføre likvidation af aktiverne og nedlæggelse af den insolvente debtors forretningsvirksomhed.

De spanske myndigheder henlede også Kommissionens opmærksomhed på lighedspunkterne mellem fremgangsmåden i forbindelse med salget af CCC's aktiver og bestemmelserne i den franske lov 85/98 af 25. januar om judicielle konkursprocedurer. Af artikel 1 i denne lov fremgår det, at disse procedurer tjener til dels at beskytte virksomhederne, deres aktiviteter og beskæftigelsen, dels at afvikle deres forpligtelser. Efter de spanske myndigheders opfattelse havde de haft samme mål for øje med gældssaneringsaftalen for CCC. I denne henseende påpegede de også, at Kommissionen i sin beslutning i statsstøttesagen vedrørende den franske virksomhed MFL ikke havde fundet, at den støtte, der var blevet ydet til dækning af udgifterne forbundet med afskedigelser efter salget af virksomhedens aktiver i henhold til en juridisk konkursprocedure, udgjorde støtte til køberne af virksomhedens aktiver.

Endelig anførte de spanske myndigheder, at Kommissionen ikke havde anset kapitalgevinsterne fra salget af aktiverne som led i judicielle konkursprocedurer i hverken ovennævnte MFL-sag eller sagen vedrørende Isoroy-Pinault for at udgøre støtte. Derfor var de

spanske myndigheder nået til den konklusion, at det ville være juridisk uacceptabelt at behandle CCC-sagen anderledes end de to franske sager blot på grund af forskelle mellem den retlige form af CCC-gældssaneringsaftalen og procedurerne under den franske lov 85/98.

Hvad angik omstruktureringen af CCC's industrielle aktiviteter, anførte de spanske myndigheder, at de allerede havde givet Kommissionen alle disponible oplysninger om ABB's fremtidige investeringer. De meddelte, at selv om aftalen med ABB ikke indeholdt noget direkte tilsagn med hensyn til den fremtidige produktionskapacitet, viste nedskæringen af arbejdsstyrken fra 5 102 til 2 915 ansatte indirekte, at der ville finde en væsentlig tilpasning af produktionskapaciteten sted. Efter deres opfattelse ville produktionskapaciteten selvagt også blive reduceret som følge af lukningen af fabrikken i Erándio, der efter deres beregninger tegnede sig for omkring 30 % af den samlede produktion af generatorer i Spanien. De spanske myndigheder nævnte også, at den eneste betingelse, som var blevet pålagt ABB, var, at selskabet skulle gennemføre de industrielle foranstaltninger, der var fastlagt i gældssaneringsaftalen.

Det skal endelig nævnes, at blandt de dokumenter, som Kommissionen modtog sammen med skrivelsen af 28. december 1990, var der en kopi af en skrivelse dateret den 20. juli 1989 fra ABB til det spanske industriministerium. Heri bekræftede ABB de vilkår, på hvilke selskabet ville acceptere at overtage aktiverne forbundet med CCC's industrielle aktiviteter, herunder følgende: staten skulle dække alle de godtgørelser, udgifter til pensionsfonde og supplerende sociale forpligtelser, som afskedigelserne medførte; i mellemtiden måtte CCC's offentlige kreditorer ikke overtage det pant, de havde i CCC-aktiver; endelig skulle de offentlige kreditorer give afkald på deres ret til inddrivelse af udestående tilgodehavender hos både CCC og de datterselskaber, som ABB ville stifte med henblik på opkøbet af CCC's aktiver. Af dette dokument fremgik også den bogførte værdi af CCC's aktiver pr. 22. juni 1989. De aktiver, som ABB købte fra CCC for 7 mia. pta, havde en bogført værdi på 19,143 mia. pta. De aktiver, som CCC ville beholde med henblik på senere afhændelse til dækning af gæld til offentlige kreditorer, havde en bogført værdi på 4,874 mia. pta, og ABB anslog deres markedsværdi til 6,964 mia. pta. Af dokumentet fremgik også, at fabrikken i Erándio (som nævnt af de spanske myndigheder) ville blive lukket, men ikke desto mindre viste det også, at fabrikkens maskiner og andet udstyr øjensynligt var blevet overtaget af ABB.

Som svar på en række specifikke spørgsmål fra Kommissionen meddelte de spanske myndigheder, at ABB ikke ville blive begunstiget i skattemæssig henseende i forbindelse med overtagelsen af CCC's aktiver. Med hensyn til en klausul i gældssaneringsaftalen, hvoraf det fremgik, at køberne af CCC's aktiver skulle friholdes for eventuelle konsekvenser af udestående gældsposter fra fortiden, anførte de på den anden side, at såfremt Kommissionen udstedte et tilbagesøgningspåbud, ville EF-lovgivningen

finde anvendelse, eftersom konventionelle aftaler såsom den udenretslige aftale i denne sag ikke kunne hindre dette.

Med hensyn til Kommissionens bemærkninger vedrørende anvendelsen af undtagelsesbestemmelserne i EØF-traktaten udtalte de spanske myndigheder, at de påståede støtteforanstaltninger i sidste ende kunne erklæres forenelige med fællesmarkedet på grundlag af bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c). De understregede, at nedskæringen af CCC's arbejdsstyrke hovedsagelig ville finde sted på fabrikkerne i Andalusien og Baskerlandet, som var henholdsvis en af de mindst udviklede regioner i Spanien og en region ramt af en alvorlig industriel krise. Desuden fremhævede de, at de fleste af CCC's fabrikker lå i regionalstøtteberettigede områder: fabrikkerne i Córdoba og Valladolid i områder berettiget til støtte under EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), og fabrikkerne i Trápaga, Galindo og Reinosa i områder berettiget til støtte under EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c). Efter de spanske myndigheders opfattelse betød disse omstændigheder, sammenholdt med principperne om økonomiske og social samhørighed i EØF-traktatens artikel 130 A og i protokol nr. 12 til akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, at der måtte være mulighed for at anvende ovennævnte undtagelsesbestemmelser.

Efter senere kontakter med de spanske myndigheder sendte ABB ved skrivelser af 12. juni, 8. juli, 16. og 23. november 1992, 27. januar og 10. februar 1993 Kommissionen en række detaljerede oplysninger om omstrukturingsprogrammet for de tidligere CCC-virksomheder, der i dag ejes af adskillige ABB-datterselskaber i Spanien (se kapitel VIII i denne beslutning).

V

De spanske myndigheder har som led i proceduren efter EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, hævdet, at de offentlige interventioner i forbindelse med salget af CCC's aktiver, herunder navnlig betingelserne i aftalen om afviklingen af CCC-virksomhedernes udestående gæld, skulle betragtes som normale tilfælde af anvendelse af generelle foranstaltninger med ensartet gyldighed i hele Spanien, hvorfor de ikke burde falde ind under EØF-traktatens artikel 92, stk. 1.

I modsætning hertil mener Kommissionen, at både eftergivelsen af gæld og den ekstraordinære overtagelse af udgifterne til omlægning af arbejdsstyrken sandsynligvis indeholder statsstøtteelementer som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1.

Disse offentlige interventioner afgiver fra det, som både en privat kreditor (jf. kapitel VI) og en offentlig kreditor normalt ville gøre under omstændigheder svarende til dem, der gør sig gældende i CCC-sagen. Desuden falder de ikke inden for rammerne af generelle foranstaltninger med ensartet gyldighed i hele Spanien.

Med hensyn til eftergivelsen af gæld skal det bemærkes, at ifølge spansk ret har statslige institutioner i princippet ikke ret til at eftergive eller nedskrive skyldnervirksomheders gæld. Artikel 39 i den spanske budgetlov som ændret ved lov nr. 37 af 29. september 1988 har følgende ordlyd: »staten må ikke eftergive skattekrav som følge af retslige eller udenretslige aftaler, og den må heller ikke henvise disse sager til en voldgift, medmindre regeringen har godkendt dette efter høring af statsrådet«. Derfor er offentlige kreditorer i Spanien i princippet forpligtet til at gå så vidt som til at kræve, at en skyldner skal erklæres konkurs for at sikre betalingen af udestående gæld, hvilket enhver privat kreditor i princippet også ville gøre. For at lette inddrivelsen af denne gæld indeholder den spanske lovgivning bestemmelser om særlige opkrævningsprocedurer for offentlige institutioner, hvor de rangeres som prioriterede kreditorer. I strid med denne generelle fremgangsmåde har de spanske myndigheder meddelt Kommissionen, at de bevidst undlod at kræve CCC's udestående gæld indbetalt for ikke at tvinge CCC ud i en konkurs.

Desuden skal det bemærkes, at under alle omstændigheder har de offentlige kreditorer — ved at vælge en gældssaneringsaftale på de med ABB aftalte betingelser — givet afkald på at inddrive en større del af tilgodehavenderne end dem, der rent faktisk blev inddrevet (se kapitel VI).

Disse forhold viser med al tydelighed, at der var tale om helt usædvanlige interventioner, og at de spanske myndigheder bevidst søgte at rede CCC's industrielle aktiviteter ved at påtage sig en del af udgifterne forbundet med omstruktureringen af gruppen.

Det skal også bemærkes, at i modsætning til de spanske myndigheders opfattelse er der ikke med ovennævnte artikel i den spanske budgetlov skabt en ny kategori af konkurssager. Den bemyndiger blot staten til at eftergive skattegæld i ekstraordinære situationer, forudsat at visse proceduremæssige regler overholdes for at sikre, at denne ekstraordinære fremgangsmåde ikke strider mod almenhedens interesser. Det betyder, at hvis den spanske stat efter høring af statsrådet eftergiver et skattekrav, foretager staten i princippet en lovlig handling i henhold til den spanske lovgivning (det er klart, at en stat principielt skal overholde principperne i sin egen lovgivning). Men set i forhold til EF-retten kan en medlemsstats eftergivelse af gæld under de i det foregående beskrevne omstændigheder udgøre statsstøtte som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, da en privat kreditor, der opererer under normale markedsøkonomiske forhold, næppe ville handle således.

Endelig skal det nævnes, at ovennævnte artikel 39 under ingen omstændigheder giver staten beføjelse til at eftergive kreditter ydet af statsejede banker eller til at efter-

give gæld til socialsikringsmyndighederne (henholdsvis 5,325 mia. pta., og 19,02 mia. pta., i CCC-sagen; se kapitel III).

Med hensyn til overtagelsen af udgifter til afskedigelser er det klart, at staten — som kreditor — i princippet ikke var nødsaget til at betale for nogle af disse afskedigelser. Denne intervention blev besluttet på grundlag af lov 27/1984, der af de spanske myndigheder anerkendes som værende en støtteordning.

Vurderet samlet er statens adfærd, som strider mod en privat kreditors normale adfærd, så meget mere bemærkelsesværdig, som staten ikke blot gav afkald på tilgodehavender, men gik så vidt som til at overtage finansieringen af omlægninger af arbejdsstyrken for at holde de industrielle aktiviteter i gang.

Følgelig må det fastslås, at de offentlige interventioner, der vurderes her, har medført finansielle omkostninger for staten og ikke kan betragtes som generelle foranstaltninger. Som der vil blive redegjort for i kapitel VI, har både eftergivelsen af udestående gæld i henhold til gældssaneringsaftalen, som i sidste ende er baseret på princippet om kontraktlig frihed i den spanske civillovbog, og overtagelsen af afskedigungsudgifter i henhold til en anerkendt støtteordning reddet CCC's industrielle aktiviteter og bevidst gjort det muligt at videreføre dem i ABB's regi.

VI

Som led i sin gennemgang af de spanske myndigheders interventioner har Kommissionen undersøgt, i hvilket omfang interventionerne indeholder statsstøtteelementer som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1.

I sin beslutning af 25. juli 1990 om at indlede undersøgelingsproceduren i EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, tilkendegav Kommissionen, at følgende interventioner formentlig indeholdt statsstøtteelementer:

- a) *Eftergivelsen af udestående gældsposter på 35,91 mia. pta.*

Set ud fra en rationel privat investors synspunkt giver det kun mening at eftergive en debtors gæld, hvis eftergivelsen sammenlignet med andre alternativer sikrer kreditoren tilbagebetaling af den størst mulige del af sine tilgodehavender.

I betragtning af, at de offentlige myndigheder var privilegerede kreditorer hos CCC-gruppen med deres tilgodehavender sikret ved hjælp af pant i virksomhedernes anlægsaktiver (se kapitel IV, nr. 3), også selv

om CCC-gruppen var insolvent, kunne de offentlige myndigheder i det mindste have sikret sig et beløb svarende til overskuddet fra det stykvisse salg af disse pantsatte aktiver minus salgsomkostninger, hvis de havde udnyttet deres rettigheder.

I henhold til gældssaneringsaftalen (se kapitel III og IV, nr. 3) har CCC's offentlige kreditorer eftergivet gældsposter på i alt 35,91 mia. pta. og vil modtage overskuddet fra afhændelsen af de aktiver, som ABB ikke valgte. Disse aktiver, der pr. 22. juni 1989 havde en nedskrevet bogført værdi på 4,874 mia. pta. ville indbringe 7 mia. pta., jf. de spanske myndigheders egne beregninger. Som kontrast til denne inddrivelsesprocedure og trods ovennævnte sikkerhed i de tilbageværende aktiver vil de offentlige kreditorer imidlertid ikke modtage noget beløb fra ABB's overtagelse af de øvrige aktiver, der pr. 22. juni 1989 havde en nedskrevet bogført værdi på 19,143 mia. pta.

De faktiske omstændigheder viser, at trods de spanske myndigheders påstand om det modsatte synes de offentlige kreditorens adfærd på grundlag af gældssaneringsaftalen (med nul gældsinddrivelse i forbindelse med de af ABB udvalgte aktiver og en ekstraordinær overtagelse af udgifterne forbundet med omlægningen af arbejdsstyrken (se litra b)) ikke at have haft til formål at maksimere de offentlige kreditorens gældsinddrivelse, således som en privat kreditor ville have gjort det — uanset alle sociale, regionalpolitiske og industripolitiske hensyn. Tværtimod har de offentlige myndigheder bevidst søgt at redde CCC's industrielle aktiviteter ved at hindre deres konkurs. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at de spanske myndigheder i deres bemærkninger har bekræftet, at CCC ville være gået konkurs, og deres industrielle aktiviteter ville sandsynligvis være forsvundet, hvis de offentlige kreditorer havde håndhævet deres krav på virksomhedernes aktiver (se kapitel IV, anden del).

I lyset af ovenstående betragtninger må Kommissionen konkludere, at de offentlige myndigheders eftergivelse af CCC's udestående gæld på 35,91 mia. pta. minus overskuddet fra afhændelsen af de aktiver, som ABB ikke valgte at overtage, udgør støtte til CCC's udestående gæld på 35,91 mia. pta. minus overskuddet fra afhændelsen af de aktiver, som ABB ikke valgte at overtage, udgør støtte til CCC's videreførte industrielle aktiviteter. Ved at afstå fra at inddrive et beløb svarende til ovennævnte nettoeftergivelse har de offentlige myndigheder, der har underskrevet gældssaneringsaftalen, reddet CCC's industrielle aktiviteter fra at forsvinde og gjort det muligt at videreføre dem i ABB's regi. Det skal bemærkes, at

disse industrielle aktiviteter i dag drives af de ABB-datterselskaber, der er nævnt i kapitel IV, nr. 3. Med støtten fra de spanske myndigheder har disse selskaber bevidst efterfulgt CCC-gruppen som ejere af gruppens industrielle aktiver uden at overtage gruppens akkumulerede gæld.

At interventionerne til fordel for de pågældende ABB-datterselskaber har karakter af støtte bevidnes med al tydelighed af den omstændighed, at de gældsposter, der blev eftergivet, var sikret ved hjælp af pant og præventiv registrering i CCC's anlægsaktiver. Hvis staten således ikke havde eftergivet CCC's gæld og ikke samtidig havde frasagt sig sine rettigheder til aktiver stillet som garanti for tilbagebetalingen, ville de pågældende ABB-datterselskaber have været nødsaget til at indfri disse gældsposter som ejere af de pantsatte aktiver.

- b) *Dækningen af omkostninger forbundet med tilpasningen af arbejdsstyrken, som anslås at have kostet staten 15 til 30 mia. pta.*

Efter at fagforeningerne, ABB og staten i december 1989 efter langvarige forhandlinger var nået til enighed om, at ABB skulle genansætte 2 915 personer ud af CCC-gruppens samlede arbejdsstyrke på 5 102 mand (se kapitel III), fortsatte ABB og staten forhandlingerne om den indbyrdes fordeling af omkostningerne forbundet med den indskrænkning på 2 187 mand, der implicit lå i aftalen. De nåede til sidst frem til et kompromis, hvorefter ABB højst skulle betale 7 mia. pta. af disse omkostninger, medens staten ville dække de resterende omkostninger gennem støtteordningen indført ved lov nr. 27/1984.

ABB's tilsagn som led i ovennævnte kompromis blev fastlagt i en af bestemmelserne i gældssaneringsaftalen af 3. juli 1990, i henhold til hvilken ABB skulle betale 7 mia. pta. (inkl. moms) til CCC for de udvalgte aktiver. Ifølge den pågældende bestemmelse forpligtede CCC sig til at afsætte de 7 mia. pta. til at finansiere de tilsagn, som ABB havde afgivet som led i aftalen med fagforeningerne. I praksis betød det, at de 7 mia. pta. delvis ville blive anvendt til at dække omkostningerne i forbindelse med afskedigelsen af de 521 ansatte, der ikke var berettiget til bistand i henhold til støtteordningerne i lov nr. 27/1984.

For at muliggøre afskedigelsen af de tilbageværende 1 666 ansatte uden at pådrage ABB yderligere omkostninger accepterede staten at gennemføre de støtteforanstaltninger, som den spanske regering allerede havde godkendt i december 1987 som led i støt-

teordningen i lov nr. 27/1984 (se kapitel III). I kraft af denne intervention finansierer staten omkostningerne forbundet med førtidspensioneringen af ovennævnte 1 666 CCC-ansatte. Det skal bemærkes, at det med støtteordningen i lov nr. 27/1984 blev gjort muligt at yde førtidspension sammen med særlige ydelser til arbejdstagere over 55 år fra virksomheder, der i henhold til den pågældende lov erklæredes at være under omstrukturering. De spanske myndigheder har meddelt, at centralregeringen har afsat et budget på 15,019 mia. pta. til førtidspensioneringen af de 1 666 ansatte.

Ovennævnte oplysninger bekræfter, at den her om diskuterede offentlige intervention har spillet en central rolle for redningen af CCC's industrielle aktiviteter, da den har gjort det muligt at nå til enighed med de ansatte om at undgå retssager, som ville have tvunget CCC ud i en retslig konkursbehandling (det bemærkes, at CCC var ude af stand til selv at finansiere fratrædelsesgodtgørelserne), og interventionen har i praksis gjort det muligt at videreføre de industrielle aktiviteter med en meget mindre arbejdsstyrke. Som de spanske myndigheder har erkendt (se kapitel III), ville CCC's ansatte ikke have accepteret aftalen med ABB uden en førtidspensionsordning, da ABB ikke var indstillet på at betale personaleindskrænkningsomkostninger på mere end de 7 mia. pta., som selskabet reelt betalte i forbindelse med afskedigelsen af 521 ansatte.

Det skal igen understreges, af aftalen med de ansatte blev forhandlet på plads af staten og ABB uden indblanding fra CCC. Dette forhold vidner om, i hvor høj grad ABB var involveret i transaktionen.

De 15,019 mia. pta. repræsenterer imidlertid ikke værdien af den støtte, som både CCC's fortsatte aktiviteter og ABB har draget fordel af takket være den førtidspensionsordning, der blev gennemført for at reducere arbejdsstyrken med 1 666 personer.

Ovennævnte beløb repræsenterer faktisk både statens omkostninger i forbindelse med førtidspensionsordningen og udbetalingerne til de ansatte som led i interventionen. Denne del af interventionen — dvs. den del, der har relation til de ansatte — synes ikke at indeholde statsstøtte som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, der vedrører støtte til visse virksomheder eller visse produktioner.

For at kunne fastslå omfanget af den støtte, som de pågældende industrielle aktiviteter reelt har modtaget, er det nødvendigt at tage hensyn til følgende overve-

jelser: under normale omstændigheder skulle de 1 666 ansatte ved afskedigelse have haft udbetalt mindst den minimumsfratrædelsesgodtgørelse, som de var berettiget til i henhold til den generelle spanske lovgivning. Ifølge artikel 51, stk. 10, i lov nr. 8/1980 af 10. marts 1980 («Estatuto de los Trabajadores») har enhver arbejdstager, der afskediges af teknologiske eller økonomiske årsager eller som følge af force majeure, ret til en godtgørelse på mindst 20 daglønninger for hvert år, vedkommende har beklædt sin stilling, dog med et maksimum på tolv måneders løn.

Statens dækning af omkostningerne forbundet med førtidspensioneringen af 1 666 af CCC's ansatte over 55 år indeholder derfor et støtteelement svarende til hele værdien af ovennævnte mindstegodtgørelse, som i henhold til loven skulle udbetales til de pågældende arbejdstagere, hvis den her omhandlede statslige intervention ikke var blevet gennemført.

Med hensyn til identifikationen af modtagerne af den ovenfor beregnede støtte er det klart, at den oplagte støttemodtager er de af CCC-gruppens industrielle aktiviteter, der er blevet ført videre i ABB's regi. Disse industrielle aktiviteters konkurrencedygtighed er i vidt omfang blevet styrket efter at være blevet frigjort for en betydelig finansiel byrde i form af overflødige arbejdstagere. På den anden side har Kommissionen på basis af de foreliggende oplysninger noteret sig, at den pågældende offentlige intervention blev planlagt og aftalt på forhånd af staten og ABB uden CCC's indblanding for at lette ABB's overtagelse af de industrielle aktiviteter, der modtog støtte fra staten.

Derfor må Kommissionen konkludere, at statens dækning af omkostningerne forbundet med førtidspensioneringen af de 1 666 CCC-ansatte på over 55 år indeholdt et element af støtte til ABB svarende til overskridelsen af den mindstegodtgørelse, som de i henhold til loven havde ret til ved afskedigelse, hvis den statslige intervention ikke var blevet gennemført.

Det skal bemærkes, at uden statens intervention, og hvis CCC's konkurs skulle forhindres, kunne kun ABB have betalt denne godtgørelse til de 1 666 CCC-ansatte, eftersom CCC var insolvent. Som tidligere forklaret indvilligede ABB faktisk i at betale endnu højere fratrædelsesgodtgørelser til 521 CCC-ansatte på under 55 år, som på grund af deres alder ikke havde ret til bistand fra staten i henhold til støtteordningen indført ved lov nr. 27/1984. Endelig skal det bemærkes, at dette støtteelement er en følge af en aftale mellem staten og ABB uden CCC's deltagelse, ifølge hvilken de to parter besluttede at dele udgifterne forbundet med personaleindskrænkningerne på de fabrikker, som ABB nu driver videre.

c) *Andre potentielle statsstøtteelementer i forbindelse med afhændelsen af CCC's aktiver (reduceret salgspris, skattefordele, tilsagn om ordrer fra det offentlige)*

I deres meddelelser til Kommissionen har de spanske myndigheder officielt tilkendegivet, at de generelle spanske skatteregler vil blive anvendt på transaktionerne forbundet med salget af CCC's aktiver, og at køberne af disse aktiver ikke vil blive begunstiget af skattnedsættelser eller skattefritagelser.

På den anden side har de spanske myndigheder også tilkendegivet, at staten ikke har aftalt andre tilsagn eller forpligtelser med ABB end dem, der fremgår af gældssaneringsaftalen. I denne henseende har Kommissionen verificeret, at aftalen ikke indeholder forpligtelser vedrørende placering af fremtidige offentlige ordrer hos ABB's virksomheder.

Endelig kan det på basis af oplysningerne fra de spanske myndigheder klart fastslås, at salget af CCC's aktiver fandt sted mellem privatejede virksomheder — CCC og ABB — eftersom disse aktiver aldrig har været i statens eje. Derfor er der i denne sag i princippet ikke mulighed for støtte i form af en reduceret salgspris på aktiver tilhørende staten. Og selv om den i sidste ende fastsatte pris for overdragelsen af CCC's aktiver mellem private selskaber måtte have ændret sig under indflydelse af støtte ydet af staten til deltagerne i denne transaktion, jf. litra a) og b), vil denne prisændring ikke være at betragte som et nyt støtteelement, men som en logisk konsekvens af de tidligere identificerede støtteelementer.

Hvad angår de spanske myndigheders bemærkninger om lighedspunkterne mellem denne statsstøttesag og to andre sager, som Kommissionen tidligere har taget stilling til, nemlig sagerne vedrørende de franske virksomheder MFL og Isoroy-Pinault, skal det bemærkes, at i CCC-sagen har Kommissionen fastslået, at de spanske myndigheder skønmæssigt i det specielle tilfælde har eftergivet disse virksomheders gæld, hvorimod den i de to andre sager ikke fik kendskab til nogen beslutning fra de franske myndigheder om at eftergive gældsposter. Under disse omstændigheder kunne Kommissionen ikke modsætte sig interventioner af denne art fra den franske regerings side til fordel for de pågældende virksomheder.

Kommissionen kan heller ikke medgive, at der er lighedspunkter mellem godtgørelserne udbetalt til de ansatte i henholdsvis MFL-sagen og CCC-sagen. I MFL-sagen traf den franske regering beslutning om støtten, efter at den for konkursbehandlingen ansvarlige dommer havde accepteret overtagelsestilbuddet fra de udvalgte bydere, som indebar nedlægning af et vist antal arbejdspladser. Under alle omstændigheder

var køberne i princippet ikke forpligtet til at indgå (og indgik da heller ikke) reelle forhandlinger med MFL's ansatte, eftersom vedkommende blot forelagde dommeren et tilbud. Derfor frigjorde støtten til de ansatte i MFL-sagen ikke køberne for nogen direkte eller indirekte forpligtelse i relation til de ansatte. I CCC-sagen besluttede staten derimod meget tidligt, nemlig i 1987, at yde støtte til de ansatte med det formål at lette afhændelsen af CCC-gruppen. De spanske myndigheder har udtrykkeligt erkendt dette. Ydermere indledte ABB — og ikke CCC — faktisk forhandlinger med de ansatte og påtog sig at betale en fratrædelsesgodtgørelse til de ansatte, der ikke var støtteberettigede i henhold til støtteordningen i lov nr. 27/1984. ABB ville også have været nødsaget til at yde kompensation til de på statens regning førtidspensionerede arbejdstagere for at få deres godkendelse af transaktionen uden om en retslig konkursbehandling, hvis ikke staten havde interveneret. Den offentlige intervention til fordel for CCC's ansatte er derfor tydeligvis blevet gennemført for at muliggøre ABB's videreførelse af CCC's industrielle aktiviteter med en betydeligt mindre arbejdsstyrke. På den anden side har den pågældende intervention friholdt ABB fra de omkostninger, selskabet ville have været tvunget til at betale for at opnå denne personalenedskæring som følge af selskabets forpligtelse til at forhandle med de ansatte for at få deres godkendelse af den planlagte overtagelse uden om en konkursbehandling. Der er indres i denne forbindelse om, at overtagelsen indebar overførsel af alle CCC's industrielle aktiver til andre virksomheder. Set i lyset af alle disse betragtninger var det i sidste ende ABB, der drog fordel af interventionen.

Som kontrast til de franske sager, hvor virksomhederne lå i hænderne på juridiske administratorer, og hvor virksomhedernes aktiver blev afhændet af en dommer til fordel for kreditorerne i overensstemmelse med den franske konkurslov, forholder det sig endelig således, at CCC-gruppens virksomheder ikke blev henført under den tilsvarende spanske konkurslov (fordi de spanske myndigheder foretrak ikke at tvinge CCC ud i en konkurs), og deres aktiver blev solgt i overensstemmelse med en privat aftale mellem CCC og ABB, i henhold til hvilken staten ikke ville få godtgjort tilgodehavender via indtægterne fra de aktiver, som ABB udvalgte. De spanske myndigheder har erkendt dette i deres bemærkninger til Kommissionen.

Kommissionen kan derfor ikke tilslutte sig den påståede parallel mellem ovennævnte franske sager og CCC-sagen.

Efter nøje at have gennemgået de indsendte oplysninger og bemærkninger må Kommissionen derfor konkludere, at de spanske myndigheders interventioner i forbindelse med salget af CCC's aktiver indeholder to støtteelementer som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92,

stk. 1, til fordel for de ABB-datterselskaber, der i dag varetager CCC-virksomhedernes industrielle aktiviteter og har overtaget deres aktiver. Værdien af disse støtteelementer er beregnet til:

- eftergivelsen af gældsposter på 35,91 mia. pta. minus det udbytte, som CCC's offentlige kreditorer opnår fra salget af de aktiver, som ABB ikke har udvalgt, og
- værdien af den minimumsfratrædelsesgodtgørelse, som de 1 666 ansatte, der blev førtidspensioneret på statens regning, var berettiget til efter loven. Ifølge artikel 51, stk. 10, i lov nr. 8/1980 (»Estatuto de los Trabajadores«) andrager minimumsgodtgørelsen pr. arbejdstager 20 daglønninger pr. års anciennitet med et maksimum på tolv måneders løn.

Ovennævnte støtteelementer påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1.

Når staten styrker eller bidrager til at bevare bestemte virksomheders eller økonomiske aktiviteterets stilling på markedet i forhold til deres konkurrenter i Fællesskabet, må det anses at være til skade for disse andre virksomheder eller økonomiske aktiviteter.

Det skal i denne forbindelse påpeges, at konkurrencen og samhandelen inden for sektoren for elektrisk udstyr i Fællesskabet er særdeles intens. I begyndelsen af 1980'erne oplevede el-udstørsindustrien et sammenbrud i efterspørgslen, som førte til en eskalering af konkurrencen og en alvorlig overskudskapacitet. Dette pressede priserne og overskuddene i bund. Skønt produktionskapaciteten siden er blevet nedsat, har den gradvise opbygning af det indre marked ikke mindsket, men snarere skærpet konkurrencen. Svækkelsen af handelshindringer, mere åbne licitationsprocedurer og indførelsen af fælles standarder tvinger virksomhederne til at være mere opmærksomme på deres konkurrenter. Som følge heraf befinder branchen sig i en omstrukturingsfase, hvor den koncentrerer sig om de mest rentable produktioner og søger at rationalisere beskæftigelsen. Branchen oplever også et stigende antal fusioner og virksomheds-overtagelser, som tager sigte på ikke blot at opnå stor-driftsfordele, men også at erhverve markedsandele på udenlandske markeder.

Handelen inden for EF med produkter fra elektroindustrien (NACE-kode 34, ekskl. elektronik) steg betydeligt i 1980'erne. Den fordobledes mellem 1982 og 1988, hvor den androg en værdi af 26 mia. ECU. Dette skal sammenholdes med eksporten til lande uden for EF, som androg 20 mia. ECU i 1988. Globalt set tegnede elektroindustrien sig for 5 % af den samlede handel inden for EF i 1988 (sammenlignet med 3,9 % i 1982), og den er den syvende største industrigren. De segmenter af

markedet, der omfatter basisprodukterne fra de tidligere CCC-fabrikker (som i dag ejes af ABB), er også kendetegnet ved en betydelig handel inden for EF. Handelen inden for EF med elektriske motorer og generatorer (NIMEXE-statistikken, kode 8501 og 8504) androg 2,519 mia. ECU i 1988. Handelen inden for EF med højspændingsfordelingsanlæg androg 262 mio. ECU i 1989. Handelen inden for EF med transformatorer beløb sig i 1988 til 249 mio. ECU. Dette sidste segment af markedet er præget af et udbud, der er noget større end efterspørgslen, og kan derfor ikke holde alle producenterne fuldt beskæftigede. Kampen om markederne er derfor meget hård, og det vil den fortsætte med at være i årene fremover (se »Panorama of the EC Industry 1991-1992«, kapitel 11, udgivet af Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer, 1991).

Kommissionen må understrege, at selv om CCC-gruppen øjensynligt ikke har deltaget nævneværdigt i det spanske eksportmarked, har gruppens industrielle anlæg indtaget og vil fortsat (i ABB's regi) indtage en vigtig stilling på det spanske marked med ca. 50 % af den indenlandske beskæftigelse og produktionskapacitet inden for denne industrigren, hvilket de spanske myndigheder selv har erkendt i deres meddelelser til Kommissionen. Enhver støtte, der ydes til disse anlæg, vil derfor styrke deres konkurrenceevne og sætte dem i stand til at bevare en kunstigt høj markedsandel i Spanien til skade for konkurrenter fra andre medlemsstater, der ikke modtager støtte, og som forsøger at trænge ind på det spanske marked (jf. EF-Dømstolens dom af 13. juli 1988 i sag 102/87⁽¹⁾).

Det skal endelig bemærkes, at ABB-koncernen, der i dag ejer CCC's tidligere anlæg, er verdens største producent inden for elektroindustrien med et samlet salg i 1989 på ca. 12 mia. ECU, dvs. næsten dobbelt så meget som branchens næststørste producent.

For så vidt angår den konkurrencefordrejende virkning af de pågældende støtteelementer skal det til sidst bemærkes, at Kommissionen under proceduren har opdaget, at i en resolution af 20. december 1988, som blev stadfæstet under plenarmøde den 13. april 1989 og offentliggjort i henholdsvis ICE-Bulletin for 10.-16. juli 1989 og ICE-Bulletin for 12.-18. juni 1989, har den spanske domstol for beskyttelse af konkurrencen fastslået, at både støtten til omlægningen af CCC-gruppens arbejdsstyrke og undladelsen af at inddrive gruppens gæld kunne fordreje konkurrencen inden for den spanske eludstørsindustri. Derfor henstillede nævnte domstol, at hvis de pågældende støtteforanstaltninger blev gennemført af sociale eller industrielle årsager, burde den spanske regering begrænse støttens intensitet til det absolutte minimum for at minimere konsekven-

⁽¹⁾ Sml. 1988, s. 4067.

serne heraf for konkurrenterne i såvel en national som international kontekst.

Med hensyn til de støttebegünstigede virksomheder — dvs. de ABB-datterselskaber, der overtog CCC's aktiver — må Kommissionen udtale, at den er opmærksom på og i denne beslutning har taget hensyn til, at de spanske myndigheder og ABB sædvanemæssigt havde aftalt, at disse selskaber ikke skulle bære ansvaret for CCC's tidligere gæld. For at forhindre dette i at ske enedes de to parter om, at ABB-datterselskaberne skulle overtage CCC's aktiver, og det blev i aftalen fastslået, at foranstaltningerne omfattet af aftalen på ingen måde skulle betragtes som en virksomhedssuccession.

Trods denne omstændighed må Kommissionen konkludere, at i modsætning til hvad der er tilfældet i andre statsstøttesager (se f.eks. Kommissionens beslutning 89/661/EØF, Fiat/Alfa Romeo), har den støttebegünstigede i CCC-sagen, nemlig ABB (de relevante datterselskaber), ikke været en tredjepart uden andel i de betingelser, der fandt sted, før ABB's datterselskaber overtog aktiverne, men koncernen har derimod spillet en aktiv rolle ved tidligere at have forhandlet med staten om de betingelser, som Kommissionen nu har fastslået indeholder statsstøtteelementer.

Som tidligere beskrevet i de relevante kapitler af denne beslutning eksisterer der utvivlsomt en forbindelse mellem de offentlige interventioner og ABB's endelige beslutning om at overtage kontrollen med CCC. Dette er tydeligt for så vidt angår både eftergivelsen af gældsposter og tilbagekaldelsen af sikkerhedsstillelsen for disse gældsposter og den ekstraordinære overtagelse af udgifterne forbundet med de personaleomlægninger, der blev forhandlet på plads af staten og ABB, efter at ABB's overtagelsesplaner var blevet accepteret.

Kommissionen har kunnet fastslå, at de økonomiske aktiviteter forbundet med CCC's aktiver er blevet støttet af staten, idet staten — i medfør af de med ABB aftalte betingelser for overtagelsen — ikke blot har givet afkald på at inddrive tilgodehavender, men også har anvendt store summer på at forhindre disse økonomiske aktiviteter i at forsvinde. Desuden viser de særlige omstændigheder i denne sag, at hele transaktionen udgør en gennemtænkt plan, der skal gøre det muligt for ABB at videreføre CCC's industrielle aktiviteter, uden dog samtidig at skulle overtage en betydelig del af de finansielle forpligtelser, som ABB burde have påtaget sig for at overtage kontrollen med disse aktiviteter, før de ville være gået konkurs.

VII

Hvad angår den retlige status efter EF-retten af førnævnte støtteforanstaltninger til fordel for de rele-

vante datterselskaber af ABB (se listen i kapitel IV, nr. 3), er både eftergivelsen af gæld og dækningen af omkostningerne til personaleomlægninger ulovlig, da støtteforanstaltningerne blev godkendt af den spanske regering i strid med EØF-traktatens artikel 93, stk. 3.

Godkendelsen i december 1987 af støtten til CCC's ansatte som led i den ved lov nr. 27/1984 indførte støtteordning var kun mulig, fordi varigheden af visse dele af støtteordningen blev forlænget ulovligt med et år indtil udgangen af 1987. Denne forlængelse blev godkendt af den spanske regering den 24. december 1986 i strid med dens forpligtelse til i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, at anmelde forlængelsen til Kommissionen og anmode om dennes forhåndsgodkendelse. Derfor er forlængelsen af den pågældende støtteordning og udbetalingen af støtte som led heri uden forudgående anmeldelse til Kommissionen ulovlig i henhold til EF-retten.

Med hensyn til eftergivelsen af gæld har de spanske myndigheder i deres oplysninger til Kommissionen indrømmet, at de i august 1989 formelt havde accepteret et tilbud fra ABB om at overtage den private CCC-gruppens industrielle aktiviteter (se kapitel III). Ifølge ordlyden af skrivelsen fra ABB til det spanske industriministerium af 20. juli 1989 (se kapitel IV) stod dette tilbud kun ved magt, hvis staten accepterede at eftergive virksomhedernes udestående gældsposter. Dette viser, at de spanske myndigheder havde givet ABB et fast tilsagn om denne støtte i august 1989 uden at anmelde det til Kommissionen.

Med hensyn til den procedure, der efter spansk lov blev fulgt med henblik på gennemførelsen af støtten, skal det bemærkes, at efter vedtagelsen af en resolution i det spanske parlament den 22. marts 1988 indledte den spanske regering den administrative procedure ved at forelægge sine støtteplaner for »Comisión Delegada del Gobierno para Asuntos Económicos«, som ydede støtten i juli 1989. Det spanske statsråd blev også konsulteret. Dette blev ikke på forhånd anmeldt til Kommissionen efter EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, trods de præcise principper om, at støtte er ulovlig og skal anmeldes. Kommissionen har tidligere underrettet medlemsstaterne herom.

I sin skrivelse til medlemsstaterne af 27. april 1989, hvori den erindrede medlemsstaterne om deres forpligtelser efter EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, påpegede den nemlig, at en medlemsstat tilsidesætter sine anmeldelsesforpligtelser, hvis proceduren for gennemførelse af støtten er blevet indledt. Udtrykket »gennemførelse« betyder ikke handlingen at bevilge støtten til modta-

gerne, men derimod den forudgående handling at indføre støtten eller sætte den i kraft ad lovgivningsvejen i henhold til den pågældende medlemsstats forfatningsmæssige bestemmelser. En støtteforanstaltning betragtes således som værende gennemført, så snart den lovgivningsmekanisme, der giver mulighed for at bevilge støtten, er blevet indledt.

I denne sag er det tydeligt, at støtten blev bevilget uden forudgående anmeldelse til Kommissionen efter EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, og længe før de spanske myndigheder sendte Kommissionen de første oplysninger i februar og april 1990. På det tidspunkt forelå der allerede et fast støttilsagn i kraft af en række beslutninger truffet af forskellige administrative myndigheder, som aldrig var blevet anmeldt til Kommissionen.

Endelig skal det bemærkes, at den beslutning, der i december 1987 blev truffet om at yde støtte i henhold til lov nr. 27/1984, skabte visse rettigheder for de pågældende virksomheders ansatte og visse forpligtelser for det offentlige.

De spanske myndigheder, som benægter, at interventionerne har karakter af støtte, kan ikke være uvidende om, at den spanske domstol for beskyttelse af konkurrencen allerede den 22. december 1988 fastslog, at både de sociale foranstaltninger i henhold til lov nr. 27/1984 og eftergivelsen af gæld (navnlig de ikke-indbetalte socialsikringsbidrag) ville være at betragte som konkurrencefordrejende støtte. Til trods for alt dette blev planerne ikke anmeldt til Kommissionen.

Kommissionen må derfor konkludere, at støtteforanstaltningerne til fordel for ABB (jf. kapitel IV) er ulovlige, da den spanske regering undlod at respektere bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 93, stk. 3.

Den situation, der er opstået som følge af dette brud på traktatens bestemmelser, er særlig alvorlig, da de offentlige interventioner, der har givet anledning til støtten, allerede er blevet gennemført. Der erindres om den ufravigelige karakter af procedurereglerne i EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, som også er vigtige for så vidt angår det offentlige politik, og hvis direkte virkning Domstolen har stadfæstet i sin dom af 19. juni 1973 i sag nr. 77/72 (Capolongo⁽¹⁾), og ulovligheden af de i denne sag omhandlede støtteforanstaltninger kan derfor ikke afhjælpes efterfølgende.

Ikke desto mindre er Kommissionen forpligtet til at gennemføre de relevante procedurer i relation til EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, jf. Domstolens dom af 14. februar 1990 i sag C-301/87 (Frankrig mod Kommissionen⁽²⁾).

(¹) Sml. 1973, s. 611.

(²) Sml. 1990, s. I-307.

VIII

Ifølge EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, er støtte, der opfylder de deri fastlagte kriterier, i princippet uforenelig med fællesmarkedet.

Undtagelsesbestemmelserne i EØF-traktatens artikel 92, stk. 2, kan ikke anvendes i denne sag på grund af støtteforanstaltningernes art, idet de ikke tager sigte på at opfylde de deri omtalte formål.

I EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, er nævnt de former for støtte, der kan betragtes som forenelige med fællesmarkedet. Foreneligheden med traktaten skal vurderes i en EF-kontekst og ikke i relation til en enkelt medlemsstat. For at sikre fællesmarkedets korrekte funktion og under henvisning til princippet i artikel 3, litra f), skal undtagelserne i artikel 92, stk. 3, fortolkes snævert, når en støtteordning eller en individuel støtteforanstaltning analyseres. Især gælder det, at de kun kan gøres gældende, hvis Kommissionen føler sig overbevist om, at det uden støtten ikke vil være muligt for markeds kræfterne alene at få støttemodtagerne til at udvise en adfærd, der vil kunne tjene en af målsætningerne med nævnte undtagelsesbestemmelser.

Hvis undtagelsesbestemmelserne bringes i anvendelse i sager, der ikke tager sigte på at opfylde sådanne målsætninger, eller hvor støtten ikke er nødvendig i dette øjemed, vil industrien eller virksomhederne i bestemte medlemsstater blive tilkendt uretmæssige fordele, idet deres finansielle stilling vil blive styrket på kunstig vis, og dermed vil samhandelen mellem medlemsstaterne blive fordrejet uden belæg i den fælles interesse som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3.

Med hensyn til anvendeligheden af undtagelsesbestemmelserne i artikel 92, stk. 3, litra a) og c), for støtte til fremme af udviklingen i visse områder skal det — som påpeget af de spanske myndigheder — bemærkes, at CCC's tidligere fabrikker i Córdoba og Valladolid ligger i områder, der er berettiget til regionalstøtte i medfør af artikel 92, stk. 3, litra a), at fabrikkerne i Trápaga, Galindo og Reinosa ligger i områder, der er berettiget til støtte i medfør af artikel 92, stk. 3, litra c), og at fabrikkerne i Sabadell og Madrid ligger i områder, der ikke er støtteberettigede.

Fabrikkerne i Trápaga, Galindo, Reinosa, Sabadell og Madrid ligger således ikke i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse, jf. artikel 92, stk. 3, litra a), og derfor kan den i denne artikel omhandlede undtagelse fra uforenelighedsprincippet ikke anvendes på

støtten til disse fabrikker. Skønt fabrikkerne i Córdoba og Valladolid ligger i områder omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a), og skønt de øvrige fabrikker med undtagelse af fabrikkerne i Madrid og Sabadell ligger i områder omfattet af artikel 92, stk. 3, litra c), kan ingen af disse to undtagelsesbestemmelser, der er baseret på regionale hensyn, gøres gældende i forbindelse med de her omhandlede støtteforanstaltninger, da støtte, der tager sigte på at redde eller omstrukturere kriseramte virksomheder (som det er tilfældet i denne sag), kun kan henføres under en af disse undtagelsesbestemmelser, hvis den ydes på snævert afgrænsede og kontrollerede betingelser (se »Ottende Beretning om Konkurrencepolitikken«, punkt 228), der af sektorbestemte årsager kan berettige anvendelsen af undtagelsesbestemmelsen i artikel 92, stk. 3, litra c) (se nedenfor). Blandt andre betingelser gælder det især, at støtten skal være betinget af, at de støttebegunstigede virksomheder træffer omstrukturierungsforanstaltninger, som reelt kan gøre dem levedygtige, dog uden at disse foranstaltninger medfører uacceptable konsekvenser for samhandelsvilkårene inden for Fællesskabet.

Foruden ovennævnte årsager til uanvendeligheden i denne sag af de i artikel 92, stk. 3, litra a) og c), nævnte undtagelser baseret på regionale hensyn skal det også bemærkes, at de pågældende støtteforanstaltninger ikke indgår som led i udnyttelsen af de regionalstøtteordninger, der gælder for de relevante områder, men snarere har karakter af ad hoc-interventioner fra den spanske regerings side med det sigte at videreføre CCC's industrielle aktiviteter.

Med hensyn til undtagelsesbestemmelsen i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra b), er der intet i denne sag, der giver grundlag for at antage, at de pågældende støtteforanstaltninger tog sigte på at fremme virkeliggørelsen af et projekt af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den spanske økonomi. De spanske myndigheder har da heller ikke fremsat argumenter af denne art for at berettige støtteforanstaltningerne.

Hvad angår undtagelsesbestemmelsen i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), der gælder for støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgræne eller økonomiske regioner, forudsat at den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse, skal det for det første bemærkes, at hjælpen fra det offentlige i forbindelse med salget af CCC's aktiver falder ind under den støttekategori, der omfatter støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, eftersom gruppens finansielle stilling altid havde været kritisk. Og som de spanske myndigheder selv har oplyst, befandt gruppen sig på fallittens rand, da staten greb ind.

Støtte til kriseramte virksomheder indebærer den største risiko for overførsel af arbejdsløshed og industrielle problemer fra en medlemsstat til en anden. Denne form for støtte bidrager til at bevare status quo ved at hindre de normale konsekvenser af de markedsøkonomiske kræfters spil, nemlig lukning af virksomheder, der ikke evner at tilpasse sig forandringer i konkurrencemønstret. Derfor indtager Kommissionen altid en streng holdning, når den skal vurdere, om støtte til redning eller omstrukturering af kriseramte virksomheder er forenelig med fællesmarkedet. Navnlig kræver Kommissionen, at denne form for offentlig støtte ubetinget skal ledsages af et krav om, at den støttebegunstigede virksomhed gennemfører en fornuftig omstrukturierungs- eller omstillingsplan, der kan genskabe dens levedygtighed på lang sigt. Samme plan skal indeholde en kompensation for støtten i form af et bidrag (der ligger ud over det normale spil for de af støtten ændrede markeds kræfter) fra den støttebegunstigede virksomhed til opfyldelsen af EF-målsætninger som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 3. I praksis betyder det, at Kommissionen nøje må undersøge, om omstrukturierungsprogrammerne for de virksomheder, der reddes af staten, er acceptable i forhold til den fælles interesse.

I CCC-sagen er Kommissionen nødsaget til at undersøge de omstrukturierungsprogrammer, som køberne af CCC's aktiver potentielt kunne have udarbejdet for de pågældende industrianlæg, eftersom virksomhederne i CCC-gruppen ikke længere er ansvarlige for deres industrielle aktiviteter.

Det skal bemærkes, at EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, tjener til at hindre konkurrencefordrejning som følge af statsstøtte, »der begunstiger visse virksomheder eller visse produktioner«, i sidstnævnte tilfælde uanset hvilken retlig enhed der varetager denne produktion.

At forhindre Kommissionen i at kontrollere støttede planer for redning og omstrukturering af industrielle aktiviteter, hvor industrianlæggene forbundet med disse aktiviteter overdrages af de berørte økonomiske beslutningstagere til en anden retlig enhed, ville være det samme som at tømme artikel 92 til 94 for deres indhold i visse situationer og dermed skabe et smuthul, som kunne benyttes til at undgå EØF-traktatens bestemmelser. Dette ville være tilfældet, hvis virksomhederne fik lov til at unddrage sig Kommissionens kontrol ved i forbindelse med omstruktureringen af deres industrielle aktiviteter at overføre deres aktiver til en anden retlig enhed. Ved sådanne lejligheder må EØF-traktatens princip om, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke må fordrøjes på en måde, der strider mod den fælles interesse, jf. artikel 3, litra f) — et princip, som Kommissionen har ansvaret for at håndhæve — have forrang

over enhver juridisk form eller dækning, der kunne hindre det i at blive håndhævet effektivt.

I denne sag modtog Kommissionen indledningsvis intet bevis fra de spanske myndigheder for, at støtteelementerne indeholdt i deres interventioner var forbundet med et acceptabelt omstrukturingsprogram for de industri-anlæg, som ABB's datterselskaber overtog (se kapitel IV).

Kommissionen henvendte sig efterfølgende til de spanske myndigheder i april, maj og juli 1991 og i marts 1992 for at indhente både detaljerede oplysninger, der gjorde det muligt at sætte præcist tal på den påviste støtte til ABB, og en nøjagtig beskrivelse af ABB's påtænkte omstrukturingsforanstaltninger for CCC's tidligere industrianlæg.

Trods disse henvendelser kom der desværre intet ud af Kommissionens forsøg på forfølge drøftelserne yderligere efter de foreslåede linjer, idet de spanske myndigheder insisterede på, at de pågældende interventioner ikke indeholdt statsstøtteelementer.

Under disse omstændigheder måtte Kommissionen fortsætte sin undersøgelse af sagen uden de spanske myndigheders samarbejde i forbindelse med ovennævnte vigtige punkter, som den havde foreslået de spanske myndigheder. Det skal også bemærkes, at Kommissionen samtidig forelagde EF-Domstolen sine bemærkninger som led i den sag, som den spanske regering havde anlagt for at få annulleret Kommissionens beslutning af 25. juli 1990 om indledning af proceduren i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3.

Ved skrivelse af 12. juni 1992 anmodede et advokatfirma, der optrådte på vegne af ABB Asea Brown Boveri Ltd (Zürich, Schweiz), om tilladelse til at præsentere Kommissionen for visse bemærkninger vedrørende den beslutning, som Kommissionen var i færd med at drøfte.

ABB indsendte sine første bemærkninger ved skrivelse af 8. juli 1992.

Ved skrivelse af 16. november 1992 modtog Kommissionen fra ABB en rapport med titlen »Rapport om rimeligheden af den pris, som ABB's datterselskaber betalte for overtagelsen af nogle af CCC's aktiver i Spanien den 3. juli 1990«. Denne rapport, som Price Waterhouse havde udfærdiget, konkluderede, at den pris, som ABB havde betalt for CCC's nettoaktiver, lå over den beregnede pris i den højere ende af en fair markedsværdiskala.

Ved skrivelse af 23. november 1992 indsendte ABB oplysninger om det omstrukturingsprogram, som var blevet gennemført i relation til CCC-gruppens tidligere virksomhed. ABB indsendte supplerende oplysninger ved skrivelser af 27. januar og 10. februar 1993.

ABB afgav disse oplysninger »med det udtrykkelige forbehold, at ABB ikke kan godtage påstanden om, at der blev ydet statsstøtte i forbindelse med erhvervelsen af CCC's aktiver, og at ABB giver den spanske regering medhold i, at Kommissionen ikke har ret til at foretage den igangværende undersøgelse«.

Oplysningerne fra ABB viser, at koncernen har gennemført et meget stramt omstrukturingsprogram efter erhvervelsen af visse aktiver, som tidligere tilhørte CCC-gruppens virksomheder. Som led i dette omstrukturingsprogram har ABB reduceret produktionskapaciteten og rationaliseret produktionen, overført teknologi og gennemført et omfattende investeringsprogram.

Det skal bemærkes, at ABB bekræftede, at »der herskede en betydelig overskudskapacitet inden for sektoren for tungt elektrisk udstyr forud for erhvervelsen af CCC-aktiverne og gennemførelsen af ABB's omstrukturingsprogram«. Ifølge ABB »var denne overskudskapacitet så meget mere byrdefuld for sektoren som at importen til det spanske marked efter Spaniens tiltrædelse af EF forøgedes. Dette lagde et ekstra konkurrencepres på de berørte virksomheder«.

Der er taget forskellige midler i brug for at mindske produktionskapaciteten: lukning af en hel fabrik; indskrænkning af parallelle produktionslinjer fra to eller tre linjer pr. produkt til blot en linje pr. produkt; indskrænkning af produktionsområder gennem lukning af fabriksbygninger; afhændelse af produktionsudstyr, dvs. maskiner og andre installationer; personaleindskrænkninger.

Fabrikken i Erándio er blevet lukket helt. Utidssvarende udstyr fra Erándio-fabrikken er blevet skrottet. En del af udstyret — navnlig produktionsmaskiner af nyere dato — er blevet flyttet til fabrikken i Galindo som erstatning for denne fabriks gamle maskiner, der til gengæld er blevet skrottet. Kun i meget få tilfælde er maskinerne fra Erándio blevet benyttet til at supplere det eksisterende udstyr i Galindo for dermed at opbygge de faciliteter, der er nødvendige for at sikre en levedygtig produktion som led i det nye produktionsprogram.

Desuden er produktionen af industri- og banemotorer og transformere på fabrikken i Sabadell blevet nedlagt gradvist.

En stor del af de resterende maskiner og andet udstyr fra CCC-virksomhederne er blevet fjernet, skrottet eller ødelagt for at reducere produktionskapaciteten til et rentabelt niveau.

Som led i omstrukturingsprogrammet har ABB omlagt det tidligere produktionsmønster. Dette har bl.a. medført, at aktiviteterne er blevet koncentreret, således at ikke mere end én virksomhed forestår produktionen af et bestemt produkt. ABB har også reduceret antallet af de oprindelige produktionslinjer og koncentreret

produktionen af de forskellige produkter omkring en enkelt produktionslinje, således at dobbeltarbejde undgås.

Resultaterne af de forskellige foranstaltninger fremstår tydeligt ved en gennemgang af produktionskapacitetstallene før og efter omstruktureringen. ABB's oplysninger

om nedskæringerne i produktionskapaciteten er sammenfattet i de følgende tabeller ⁽¹⁾:

⁽¹⁾ Af fortrolighedshensyn udelades henvisninger til absolutte tal for produktionskapaciteten i den meddelelse, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

TABEL A

Produkt	Kapacitet før overtagelsen		Kapacitet efter omstruktureringen	
	Direkte timer	MW	Direkte timer	MW
Generatorer	(..)	(..)	(..)	(..)
Industrimotorer	(..)	(..)	(..)	(..)
Traktion (inkl. motorer)	(..)	(..)	(..)	(..)
Transformere ⁽¹⁾	(..)	(..)	(..)	(..)
Højspændingsfordelingsanlæg ⁽²⁾	(..)	(..)	(..)	(..)

⁽¹⁾ Tallene for transformere er angivet i MVA i stedet for MW.

⁽²⁾ Analysen omfatter ikke produktionen af højspændingsfordelingsanlæg, idet omstrukturingsprogrammet har medført en ændring af det lokale indhold og produktintegrationen, hvilket har umuliggjort enhver sammenligning.

TABEL B

Kapacitetsnedskæring

Produkt	Direkte timer	%	MW	%
Generatorer	(..)	63,4 % fald	(..)	63,3 % fald
Industrimotorer	(..)	60,7 % fald	(..)	60,0 % fald
Traktion (inkl. motorer)	(..)	42,4 % fald	(..)	36,3 % fald
Transformere	(..)	51,7 % fald	(..)	53,3 % fald
		51,5 % fald (gennemsnit)		55,7 % fald (gennemsnit) ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Beregningen af det samlede gennemsnit i MW giver ikke det helt korrekte billede, da transformernes kapacitet angives i MVA.

Disse oplysninger kan også sammenholdes med oplysningerne om den samlede efterspørgsel og produktionskapacitet i Spanien.

TABEL C

Produkt MW	Efterspørgsel	Kapacitet i alt Spanien 1990	Kapacitet CCC 1990	Kapacitet CCC efter omstrukturering
Generatorer	2 000	4 107	(..)	(..)
Industrimotorer	450	880	(..)	(..)
Traktion (inkl. motorer)	700	518	(..)	(..)
Transformere	3 500	7 500	(..)	(..)

Som en vigtig del af omstruktureringsprogrammet har ABB taget adskillige skridt til at rationalisere produktionen for at højne produktiviteten og sikre rentabiliteten.

Rationaliseringsforanstaltningerne omfatter følgende: »process-flow«-indretning af fabrikkerne, nye planlægningsmetoder (f.eks. just-in-time leverancer og ingen mellemtilgængelige lagre), forbedring af produktkvaliteten, indskrænkning af fabriksarealer, forbedret service.

Ovenstående foranstaltninger udgør kun en lille del af et kompliceret rationaliseringsprogram, som endnu ikke er bragt til ende. De har imidlertid allerede givet bemærkelsesværdige resultater: arbejdsproduktiviteten er steget med over (...) %, produktionstiden på fabrikkerne er faldet med (...) %, fabrikernes varelager er blevet reduceret med (...) %, fejlniveauet ved afprøvning er faldet fra tidligere (...) % til nu blot (...) %, leveringer til tiden er blevet forøget fra (...) % til (...) %, og fabriksarealet er blevet reduceret med (...) %⁽¹⁾.

Den samlede værdi af den teknologi, der er blevet overført til de aktiviteter, der er ved at blive omstruktureret ved hjælp af aktiverne erhvervet fra CCC, andrager på normale vilkår over 250 mio. US \$.

Med hensyn til investeringsprogrammet indebar den oprindelige plan og det tilsagn, som udgjorde en integrerende del af den transaktion, hvorved ABB erhvervede visse aktiver fra CCC, investeringer på omkring 5,6 mia. pta., men den reviderede investeringsplan, som er ved at blive ført ud i livet, omfatter investeringer på i alt 10,523 mia. pta.

De oplysninger, som Kommissionen modtog fra ABB, blev ved skrivelser af 18. december 1992 og 9. marts 1993 videregivet til de spanske myndigheder, som blev anmodet om at kommentere dem.

Ved skrivelser af 18. januar og 20. april 1993 understregede de spanske myndigheder igen, at de af undersøgelsen omfattede interventioner efter deres opfattelse ikke indeholdt statsstøtteelementer, men samtidig meddelte de Kommissionen, at de kunne tilslutte sig ABB's omstruktureringsprogram med henblik på en eventuel anvendelse af undtagelsesbestemmelsen i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

På baggrund af oplysninger fra ABB og de spanske myndigheders tilslutning hertil er Kommissionen nået til følgende konklusioner:

⁽¹⁾ Af fortrolighedshensyn udelades tallene i meddelelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Hvad angår rapporten om rimeligheden af den pris, som ABB betalte for visse CCC-aktiver, må Kommissionen påpege, at den omstændighed, at ABB overtog CCC for en pris, der afspejlede en fair markedsværdi — således som den pågældende rapport søger at påvise — ikke er tilstrækkelig til at kunne konkludere, at de spanske myndigheders interventioner i forbindelse med redningen af CCC-gruppens aktiviteter ikke indeholdt statsstøtteelementer overhovedet.

Det faktum, at en køber betaler en rimelig pris for en virksomhed — dvs. en pris baseret på rimelige forventninger om genindtjening af investeringen med et rimeligt afkast inden for en rimelig tidshorisont — vidner kun om, at køberen har opført sig som en fornuftig privat investor, der opererer på markedsekonomiske vilkår. Men denne køber-adfærd udelukker ikke muligheden for, at staten yder støtte, hvis den ikke opfører sig som en markedsekonomisk investor over for deltagerne i transaktionen (køber og sælger). I CCC-sagen kan det ikke siges, at statens adfærd har svaret til den adfærd, som en markedsekonomisk investor ville have udvist i samme stilling og under lignende omstændigheder (se kapitel VI).

I denne sag skal det nok engang bemærkes, at det må antages at være klart bevist, at der blev ydet støtte til ABB, idet staten ikke — trods sit pant — inddrev noget beløb fra salget af CCC-aktiverne til ABB, og idet ABB deltog aktivt i forhandlingerne forud for og efter overtagelsen på den betingelse, at staten påtog sig betydelige omstruktureringsomkostninger, for hvilke den som en af virksomhedernes kreditorer ikke havde ansvaret for overhovedet.

Men selv om de spanske myndigheders interventioner har indeholdt statsstøtteelementer som omhandlet i EØF-traktatens artikel 92, stk. 1, kan Kommissionen erklære støtten forenelig med fællesmarkedet på basis af EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), hvis den som tidligere nævnt er betinget af, at der gennemføres et omstruktureringsprogram for de støttede aktiviteter, som skal være acceptabelt ud fra en EF-synsvinkel.

Som Kommissionen gentagne gange har påpeget over for de spanske myndigheder skal analysen af sagen derfor fokusere på, om der ydes tilstrækkelig kompensation for den konkurrencefordrejning, støtten forårsager.

Eftersom den pågældende støtte blev ydet til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, er Kommissionen forpligtet til at kontrollere, at støtten er gjort betinget af, at de støttebegünstigede gennemfører et omstruktureringsprogram, der kan genskabe deres levedygtighed uden at ændre konkurrencevilkårene i EF. I sidstnævnte henseende forventer Kommissionen sædvanligvis, at støttemodtagerne nedlægger urentable produktionslinjer og/eller reducerer produktionskapaciteten.

Efter henvendelsen fra ABB som led i proceduren har Kommissionen for første gang fået detaljerede oplysninger om ABB's omstrukturingsforanstaltninger.

Disse oplysninger viser, at ABB's omstrukturingsprogram for de støttede aktiviteter vil reducere produktionskapaciteten på tværs af alle virksomhederne med et gennemsnit 51,5 % målt i direkte timer eller 55,7 % i MW (se tabel B). Disse foranstaltninger har fjernet overskudskapaciteten på det spanske marked og de konkurrencemæssige spændinger inden for denne sektor på EF-plan. De gør det også muligt for konkurrenter at erhverve markedsandele på de relevante delmarkeder.

Omstruktureringen synes endvidere at tage sigte på at skabe produktive, rentable og levedygtige aktiviteter, der kan integreres i ABB-koncernens struktur i Spanien. Til denne ende har ABB ydet store summer og overført megen knowhow til de tidligere CCC-virksomheder for at sikre deres overlevelse.

Kommissionen skal også tage hensyn til, at omstrukturingsprogrammet vil sikre arbejdspladser i områder med særlige underbeskæftigelsesproblemer og industriel tilbagegang. Det skal i denne henseende bemærkes, at 63 % af CCC's arbejdsstyrke befandt sig i regionalstøtteberettigede områder (20 % i områder omfattet af artikel 92, stk. 3, litra a)).

I lyset af ovenstående betragtninger kan Kommissionen derfor konkludere, at CCC's tidligere industrielle aktiviteter, der i dag ejes og drives af ABB, vil blive omstruktureret i overensstemmelse med en plan, der kan betragtes som acceptabel ud fra en EF-synsvinkel.

Statsstøtteelementerne indeholdt i de spanske myndigheders interventioner i forbindelse med CCC's salg af visse udvalgte aktiver til datterselskaber af ABB kan derfor henføres under uforenelighedsundtagelsen i EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), da de ikke synes at fordreje konkurrencevilkårene inden for EF på en måde, der strider mod den fælles interesse —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

De spanske myndigheders interventioner bestående af

- eftergivelse af de offentlige kreditorers krav over for CENEMESA/CADEMESA/CONELEC (CCC) på 35,91 mia. pta. minus deres udbytte fra salget af visse aktiver og
- anvendelse af støtteordningen indført ved lov nr. 27/1984 om industriel omlægning og reindustrialisering til finansiering af en førtidspensioneringsordning for CCC's ansatte

som blev besluttet i forbindelse med CCC's salg af visse udvalgte aktiver til følgende datterselskaber af Asea-Brown Boveri (ABB): ABB Energía SA, ABB Generación SA, ABB Metrón SA, ABB Industria SA, ABB Motores SA, ABB Nortem SA, ABB Sabadell SA, ABB Galindo SA, ABB Trafodis SA, ABB Subestaciones SA, ABB Trafo SA, ABB Trafonor SA, ABB Trafosur SA, ABB Tracción SA, ABB Service SA, ABB Imasde SA, ABB Uno SA, ABB Dos SA, ABB Tres SA, ABB Cuatro SA, ABB Cinco SA, ABB Seis SA og ABB Siete SA, udgør statsstøtte efter EØF-traktatens artikel 92, stk. 1.

Den pågældende støtte er ulovlig i henhold til EF-lovgivningen, idet den blev ydet af den spanske regering i strid med bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 93, stk. 3.

Støtten kan dog betragtes som forenelig med fællesmarkedet i medfør af EØF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

Artikel 2

Den spanske regering indsender årligt indtil 1995 en rapport til Kommissionen om gennemførelsen af omstrukturingsprogrammet for de virksomheder, som tidligere blev drevet af CCC, og som i dag drives af ABB.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.

Udfærdigt i Bruxelles, den 22. juli 1993.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Næstformand